

A U S T R A L S K E

LISTY

IN AUSTRALIA POSTAGE PAID
IN AUSTRALIA POSTAGE PAID

AUSTRALSKE LISTY

ČÍSLO 49 ZÁŘÍ 1995

Print Post Approved
PP 242296 / 00084

\$2.60

Ctibor Havelka, 1995,

" Krishnamurti Jiddu "

L. & G. Pergl

Česká Optická Firma

57 Pelham Street
CARLTON VIC. 3053
Tel: (03) 663 6242

All International Office Machines

Prodej a opravy nových a starších
"typewriters, photocopiers & faxes"
dílňa a obchod: **390 BOTANY ROAD**
ALEXANDRIA,
N.S.W. 2015

Tel: **319 0648** nebo **214 7402**
Václav Novák: 30 6781

TRITON **CARPET CLEANING SERVICE**

Powerful truck, Mounted equipment
All stains treated, Carpets deodorized
Fast drying, Scotch guard
Carpet and Upholstery
Leather L/ S Cleaning

Emergency water damage service

Peter Adler

Phone: 388 2052, Mobile: 018 044 100

Mluvíme česky

ODBORNÝ ZUBNÍ LÉKAŘ

Dr Jan ROSA

nabízí své služby,

v "MEDICAL & FITNESS CENTRE"
roh Acacia a Florinbunda Ave
Glenmore Park NSW 2745

Objednávky denně
na čísle: **(047) 332 956**

Hledáte příbuzné a známé?
Nabízíte služby a servis?
Máte zájem o seznámení?
Využijte

AUSTRALSKÉ LISTY !!!

CONTACT

P·R·I·N·T·I·N·G

A.C.N. 002 887 238

NAVRH NEME
GRAFICKY UPRAVÍME
KVALITNĚ VYTISKNEME
BAREVNĚ I ČERNOBÍLE
KATALOGY
OBCHODNÍ DOPISY
REKLAMNÍ NABÍDKY
SVATEBNÍ OZNÁMENÍ
VIZITKY
a další

Unit 4, 175 Gibbes Street
CHATSWOOD, N.S.W. 2067, AUSTRALIA
Tel. (02) 417 8555 Fax. (02) 417 5510

APPLIED COMPUTER SYSTEMS

(Australia)

dodáváme celé systémy 'software' i 'hardware' pro
MANUFACTURING, ENGINEERING
DESIGN, CAD/CAM
DESKTOP PUBLISHING
JOB COSTING, ACCOUNTING
MULTIMEDIA, DESKTOP VIDEO
České, EASTERN & WORLD FONTS
BUREAU SERVICE & TRAINING

7 Boonah Street
WENTWORTHVILLE
NSW 2145

Tel: 02 636 1873
Fax: 02 631 2024
Mobile: 018 288 477

SONY's

Bon Voyage

Shop 6 Royal Arcade
175 Oxford Street
Bondi Junction 2022 NSW

Tel 02 387 1333
Fax 02 389 8028

Připravujeme speciální zájezdy do
lázní v České i Slovenské republice.
Zařizujeme letenky, zájezdy
zajímavé výlety vlakem.
Zajistíme pojištění, cestovní šeky,
poskytujeme veškerý servis,
vše za vynikající ceny.
volejte Barboru - 387 1333

To kalné ráno

Jaroslav Seifert

Za sto let možná děti našich dětí
svým dětem budou teskně vyprávěti
o šedém ránu čtrnáctého září,
na věky označeném v kalendáři.

To kalné ráno, to si pamatuj,
mé dítě.

Až ze všech nás už budou jenom stíny
či prach, jež čas klást bude na hodiny
života příštích, v ranním šeru
chvilě se ozve bez úderu.

To kalné ráno, to si pamatuj,
mé dítě.

Tu chvíli před půl čtvrtou ranní,
ten okamžik a konec umírání,
když smrt se dotkla vrásek čela
a ranní mlhou odcházela.

To kalné ráno, to si pamatuj,
mé dítě.

Evropo, Evropo, až zvony rozhoupají,
měla bys první být mezi těmi
kdož lkají,
Evropo hrozná nad meči a děly,
ve světle svicí, jež se rozhořely.

To kalné ráno, to si pamatuj,
mé dítě.

Ze sbírky "Osm dní" -
- verše psané k úmrtí
presidenta Masaryka)

ČEKÁNÍ NA ZÁZRAK

Karel Wendt

Pamatuji Mnichov. Nemyslim město, zničené válkou a znovu postavené, ale událost, již se na věčné časy ostudně zapsalo do dějin světa. Pamatuji si také naivní úžas čtrnáctiletého kluka, v němž ještě žila víra v člověka a jehož ideály se teprve začínaly viklat. Jak je možné, že demokratický svět dovede v takové situaci nejen nečinně přihlížet, ale dokonce se i přiklonit na stranu očividně zhoubného diktátora? Usoudil jsem tenkrát, že v tom je něco perversně nepřirozeného. Iluze mládí! Život od té doby mnohokrát prokázal, že postoj západních velmocí byl výsostně přirozený, že mocní tohoto světa jednají podle morálních zásad jenom tenkrát, když se morálka čirou náhodou kryje s osobními a národními zájmy. Tam, kde se vyžaduje vyvraždění nemluvňátek, budíž! Doba Herodotů nepominula.

Od toho Mnichova, který vešel do světových slovníků, bylo mnoho dalších. Už dlouho však nebyla nadčasová všudypřítomnost mnichovanství tak silně patrná, jako teď. Středověká jatka v Bosně a pokrytecký tanec kolem nich si mnichovské srovnání přímo vynucují.

Tenkrát, jako dnes - obrazy děsů....

Auschwitz - Birkenau: Napravo! Nalevo!... Jedni do otroctví, druzí do plynu. Srebrenica: Ženy a děti nalevo, muži napravo!... Jedni do vyhnanství, druzí před kulomety, na smrt.

Německé koncentráky (Dachau, Bergen Belsen, Osvětim): Kostlivci za ostnatými dráty. Srbské koncentráky: kostlivci za dráty s ostny.

Rasová čistota ve jménu Třetí říše! Etnické čištění ve jménu Většího Srbska!

Včera lež Josefa Göbelse. Dneska leží srbských "Göbelsů", rozesetých po světě. My Country, right or wrong!

Etnické čištění, rasová čistota, kostlivci za ostnatými dráty, plyn, lži, kulomety... Včera, dneska, zítra - jedna krvavá šmouha.

A demokratické velmoci? Policiáři světa, kteří slibovali nový světový řád? Dneska, jako včera - nic nového pod sluncem. Dohadují se, hádají se, plánují, navrhuji, tvrdí, vyvracejí, vyjednávají, ujednávají, řeční, prohlašují, konferují.... někdy dokonce hrozí. Opatrně. "Zasáhneme, jestli to uděláte....", nikdy "protože děláte, protože jste spáchali...." Vyjednávání, konferování a dohadování je v podstatě vždycky stejné, vždycky někdo nějak moudře a státnicky zjišťuje, že přejít od blábolu k činům je

Stručný přehled rubrik

**Večer u příležitosti vydání
třetího románu**

**Boženy Šamánkové
"Perpetuum Mobile"**

a sbírky básní "Jak šel čas"

se koná 11. listopadu 95

v Krabicovém domě

44 Cumberland Street,

The Rocks

Večer bude spojen s

autogramiádou

a malým pohoštěním.

Vstup volný

Čekání na zázrak	01
Národ vyvolený	02
David Malouf	03
Zprávy	04
Sport	05
In Memoriam	06
Kultura	07
Malé zamyšlení nad velkými dějinami	08
Naše první republika	09
Perly a perličky	10
Zajímaví lidé mezi námi	11
Cesta Egyptem	12
Z tajů krás české řeči	13
Muzikanti na cestách	14
Putování s oslem	15
Křížovka	16

nebezpečné a škodilo by věci míru.

A zase, včera jako dnes : Československo, které není bez viny, musí se vzdát opevněného pohraničního území, umožňujícího obranu, aby se zabránilo rozšíření konfliktu, bosenské vládě, která není bez viny, zastavuje se dodávky zbraní, protože jinak by se mohla bránit. Oběti nejsou nikdy bez viny, protože nikdo není bez viny. Míra viny nerozhoduje, facka na jedné straně vyváží masovou vraždu na druhé.

Mezi československým a bosenským Mnichovem je snad jenom jeden podstatný rozdíl. V československém případě byla oběť vydána katům, aby se zabránilo krveprolití, které potom v důsledku "státnického" rozhodnutí nevyhnutelně následovalo. V bosenském případě je oběť brutální agrese vydávána vrahům na pokračování uprostřed takového krveprolití, jaké nemá v ukrutných dějinách ukrutného lidstva mnoho obdůb.

Možná, že právě v těch strašných zvěrstvech, je paradoxně jiskra naděje. Stud, vyvolaný pohledem na tak velké barbarství, na tak velké utrpení, by měl dohnat k činům i pokrytce s hroší kůží, kteří mluví ústy velmocí.

Reálná naděje, nebo - čekání na zázrak ?

Schodek zahraničního obchodu

ČR se prohloubil.

Zatímco export spíše stagnuje, import stále roste. Významný podnikatelský list The Wall Street Journal Europe zdůraznil, že zatímco Slovensko a Maďarsko se uchýlily k zavedení dovozních přírážek a k omezení importu i k devalvací národních měn, které rychle zlepšily jejich obchodní bilanci, představitelé české vlády ani jeden z těchto kroků nepřipouštějí. Schodek obchodní bilance roste zhruba o devět miliard korun měsíčně, pokud se tento trend nezastaví, záporný schodek koncem roku by překročil 100 miliard korun, tedy 3, 8 miliard amerických dolarů. To připustil i ministr průmyslu Vladimír Dlouhý. Finančníci předpokládají, že schodek by částečně měly vyrovnat příjmy z turistiky. Přesto se očekává nejhorší platební bilance za celé reformní období.

(Mladá fronta dnes)

NÁROD VYVOLENÝ.

Jaroslav Kovářiček

Nacionalismus jest jednou z velkých záhad světa. Proč vůbec vznikl a je ho zapotřebí ? Jen v tomto století byly zavražděny milióny lidí právě ve jménu nacionalismu. Není snad zákeřnější choroby nad nacionalismus.

Jak již z názvu vyplývá, nacionalismus je úzce spojen s existencí národa. Slovník spisovné češtiny definuje "národ" jako ".....společenství lidí spjaté společnou řečí, územím, hospodářstvím, psychologickým založením a kulturou." Nahlédneme-li ale hlouběji do dějin národů, uzmíme více otázek než odpovědí. Jakoupak asi řečí mluvil Adam s Evou, kterými slovy vyháněl je Hospodin z Edenu ? Jak se potom všelijaké národy vyvinuly ? A proč různými jazyky začaly mluvit ?

Za otce moderního nacionalismu bývá považován Giuseppe Mazzini (1805-72), italský vlastenec a revolucionář, rovněž romantik a liberál. Zasloužil se o sjednocování Itálie spolu s Guiseppe Garibaldim. Mazzini ovšem pojímal nacionalismus na základě národnostního principu, kde každý národ je součástí velké světové společnosti, která by měla žít v míru. Stejně tak i v Čechách byl v minulém století nacionalismus chápán jako projev vlastenectví, a jediné díky národnostně smýšlejícím osobnostem té doby podařilo se obrodit český národ do plné jazykové i kulturní bohatosti. Pokud je tedy nacionalismus chápán jako hájení určité kolektivní osobitosti, není na něm nic zlého. Ve 20tém století nabyl však nacionalismus agresivních forem, když se stal ideologií fašismu a dalších totalitárních režimů. Velmi odpornou odrůdou nacionalismu bylo Hitlerovo hnutí Národního socialismu, kde došlo k prosazování téze, že jedna rasa je nadřazena všem ostatním. Nebylo to nic moc nového, takhle už dávno předtím vyváželi bezostyšně Angličané svoji "nadřazenou" civilizaci po světě a vybíjeli přitom mnohé domorodé národy, (jak to známe právě z Austrálie). A národnostní boje pokračují vydatně dál, aniž by se kdo chtěl poučit z krvavé minulosti.

To slovo samo napovídá, že národ má co dělat s tím kdo se kde narodil. Bylo by tedy vhodné, kdyby národové seděli

na zadku tam kde se narodily a necpaly se jinam. Pokud jednotlivec zatouží po cestování, ať se všude chová jako host, a žádné nepříjemnosti z toho nikomu nevzejdou. Nic špatného není ani v tom chce-li se takový člověk kdes v cizí zemi usadit, když ho tam místní nechají a on s nimi v dobrém vychází. Vážný problém vzniká teprve tehdy, když nějakého hlupáka napadne, že se narodil chytřejším než ti za kopcem, a hned si osvojuje právo na jejich prostor. V zájmu hledání pravdy musíme se ale zeptat : Jsou některé národy chytřejší, kultivovanější či schopnější než ty jiné ? Jsou vskutku národy vyvolené ?

Můžeme srovnávat různé země po světě a skutečně uvidíme, že životní úroveň se značně různí. Stejně tak i kulturní vyspělost, školství či umění. Je to ale důkazem o nějakých specifických kvalitách toho kterého národa ? Tak já se například vůbec nestydím za to, že jsem Čech, jenže jsem já opravdu Čech ? Vždyť víme jak to v té střední Evropě chodívalo ! Švédům byla zima a tak se vydali na jih, toť se ví, Praha byla na cestě. Stejně tak se zase jižané chtěli podívat na ty vikingské tváře zblízka a už také táhli ku Praze. Napoleon se někde dočetl, že v Rusku bývají skvělé zimy, tak vzal tisíce vojáků, aby mu nebylo smutno a hned se vydal na cestu, a rovnou přes Čechy. Rusové, odjakživa velmi starostliví, šli zase Napoleona i s jeho mrazem scvrklým vojskem pěkný kus cesty doprovodit, a tak jsme je také měli u nás. Když takové armády táhnou krajem dodržují své prastaré tradice a obyčeje, jako že drancují a znásilňují. Lup si berou sebou, na potomky ale zpravidla nečekají. Teď ať mi někdo vysvětlí nějakou tu národní ryzeť. Co je svět světem, národové se míchaly. A tak i každý bojovník za svatou věc národní třeba vraždí pokrevního bratra a ani o tom neví, jako ten Oidipus, co zabil vlastního tatínka a ještě se k tomu oženil s vlastní maminkou. Kdyby se po světě dbalo na vzdělanost, každý by tento prastarý příběh znal a dvakrát by si proto rozmyslel, než by stiskl spoušť.

Je-li nějaký ten národ na tom lépe, bývá to jen momentální, takže se tím nenechme mýlit. Kde je slavná Říše římská ? Kde jsou další slavná impéria ? Zjistěte, jsou zřejmé národní charakteristiky, některá společenství předčí jiná v tom či onom. Každý zdar je ale

výsledkem práce a pile obětavých jedinců, nikoliv nějakou osudovou předurčeností. Český národ kupříkladu dal světu velký počet znamenitých muzikantů, není však pravdou, že "co Čech, to muzikant". Jedině ten, kdo řádně cvičí stane se hudebníkem, lhostejno je-li Čech či není. Narodil-li se v Čechách má možná výhodu vrozených vloh, a také může navazovat na skvělé hudební tradice, ale to mu samo o sobě úspěch nezaručuje. A můžeme i dnes pozorovat jak se i v naší vlasti tradice dobré hudby vytrácejí pod náporom hudby hrubé a blbě, importované z komerčního západu. Chťej-li národy nad jiné vyniknout, pak jejich příslušníci měli by více pracovat a méně bojovat.

V emigraci máme skvělou příležitost pozorovat jak snadno a rychle se genetické dědictví transformuje. Potkáváme se v Austrálii s potomky prarodičů všelijakých národností, z těch dětí jsou už ale veskrz Ōzici. Něco mají společného, a zároveň je cosi odlišuje. Jen těm Čiňanům se daří asimilace těžko neb je to na nich stále vidět, že jsou Čiňané. Jenže jsou tu také manželství smíšená a kdo určuje jaké národnosti je dítě českého otce a čínské matky, které mluví pouze anglicky (můžeme ale říci, že je angličtina jeho mateřštinou?)

Je dobře, že existuje mnoho národů i jazyků, dodává to světu pestrosti a bohatosti. Vzájemným srovnáváním specifických hodnot tříbíme si své hodnotové systémy. Jak bychom se radovali z krásy růží, kdyby na světě žádné jiné květiny nekvetly? Bohatství národnostních rozdílností měli bychom ctit, zachovávat a rozvíjet, neboť se začíná vytrácet. Ne, není tu hrozba, že někteří fanatičtí nacionalisté začnou vybljet své sousedy, i když se to tak mnohde děje. Je tu ohrožení globální, kde lokální svébytnost je pustošena prostředky masového šíření blbosti, jakými jsou televize, hollywoodské filmy, agresivní reklama, ošklivá komerční hudba a "filosofie" konzumní společnosti.

Kéž bychom si jednou už všichni uvědomili, že jen jeden národ je vskutku vyvolený, a ten se zve lidstvo. A každý jeho příslušník je vyvoleným, vyvoleným k tomu aby se stal člověkem šlechetným. Potom snadno pochopíme nesmyslnost fanatického nacionalismu i jeho neustálých válek.

Co znamená být Australan rozhovor s Davidem Maloufem

David Malouf, známý australský básník, romanopisec a povídkář, se narodil v roce 1934 v Brisbane. Dlouhá léta žil v Anglii a v italském Toskánsku, v polovině osmdesátých let se usadil natrvalo v Sydney. Literární noviny mu při jeho nedávné návštěvě v Praze položily několik otázek.

Narodil jste se v Austrálii jako syn Libanonce a Angličanky, pak jste nadlouho opustil Austrálii a žil v Evropě. Ovlivnila nějak tato vaše osobní zkušenost s různými kulturami vaše psaní, souvisí nějak s problémy, o kterých ve svých knihách píšete?

Můj otec se narodil v Austrálii. Z Libanonu pocházela babička s dědečkem. Bylo to v době, kdy australská vládní politika dbala na to, aby se přistěhovalci co nejdříve asimilovali, takže jsem vlastně nevyrostl s vědomím, že bych byl Libanonec a nebo že bych se nějak lišil od lidí kolem. Navíc jsem chodil do australských škol, takže vlastně žádné zvláštní kulturní zázemí nemám, ačkoliv se to často píše. Jediná zvláštnost, která mi zůstala, je moje jméno, i když ani to není v Austrálii vnímáno jako cizí.

Do Anglie jsem se vydal jako každý jiný Australan. Lidé z Austrálie odjakživa vyhlíží do světa. Není to země jako Amerika, která si sama se sebou vystačí. Skoro každý Australan si myslí, že musí někdy v životě z Austrálie odjet, aby se podíval, jak to chodí ve zbytku světa. Všichni mají pocit, že mohou klidně strávit zbytek života v Austrálii, jen když odtud na nějaký čas odešli a pak se znovu vrátili. Je to jedna z věcí, jimiž se Austrálie liší od jiných zemí světa.

Jak se vy, jako Australan díváte na to, co se děje třeba na Balkáně, v prostoru, který těsně přiléhá ke střední Evropě, který je však vzdálen od Austrálie?

Pozice Austrálie je v tomto smyslu velice zvláštní, protože jsme země složená z lidí, kteří sem přibyli z mnoha různých míst. Přibližně každý třetí z těchto lidí

utekl do Austrálie před válkou či pronásledováním. Platí to o posledních vlnách přistěhovalců, jako jsou Libanonci, Čiňané, ale po válce to byli lidé zejména z balkánských zemí. Takže pokud jde o balkánský konflikt, ten se Australanů nemůže nedotýkat. Žijí mezi námi lidé, kteří přišli za Srbska, jiní zase z Chorvatska, lidé, kteří musí žít v Austrálii jeden vedle druhého jako Australané. V tomto smyslu neměla Austrálie nikdy daleko k Evropě, protože to co se děje v Evropě se nutně musí dotýkat lidí, kteří tam mají své rodiče, sourozence, zkrátka členy své rodiny. A myslím, že to je také jedna z věcí, o něž Austrálie vědomě usiluje, chce se stát místem, kam se mohou uchýlit lidé, kteří byli v Evropě nepřátelé na život a na smrt, místem, kde mohou žít jako sousedé.

Názory na příčiny Australanovy smrti se různí.

Názory na úmrtí australského občana Františka Páda, který zemřel před brčlenskou nemocnicí se různí. Příbuzní obviňují lékaře, že se pacientovi příliš nevěnoval a spíše ho zajímalo, kdo zaplatí účet za příjezd Záchrané služby. Záchranka přijela z osmi kilometrové vzdálenosti, zavezla pacienta před nemocnicí a než se s ostrahou nemocnice dohodli, kam pacient patří, tak zemřel. Rodina pak za odvoz dostala fakturu ve výši více než 14.000 Kč. Ekonom valtické nemocnice popírá, že by cena byla přemrštěná a dodává, že podle jeho zkušeností nedosahuje výše, kterou by platili za zásah v cizině. Dodal, že pro cizince je v ČR cena za výkony zhruba dvacetkrát vyšší, než pro domácí. A že v tomto případě ještě nemocnice cenu snížila. Pozůstali si rovněž stěžují na neprofesionální chování zdravotnických pracovníků, kteří nerozpoznali včas vážnou situaci. Nemocnice všechna obvinění popírá.

(Mladá fronta dnes)

ZPRÁVY

Bývalí komunističtí funkcionáři Karel Hoffmann, Miloš Jakeš, Jan Piller, Zbyněk Soják a Jozef Lenárt byli 31. července obviněni Úřadem pro dokumentaci a vyšetřování zločinů komunismu z vlastizrady v souvislosti se srpnovými událostmi roku 1968. Protože obvinění byla, podle šéfa pražského státního zastupitelství Josefa Kredby pouze popisná a chybělo v nich jakékoliv vymezení spáchaného skutku, byl případ vrácen Úřadu, aby vypracoval nové obvinění. Úřad pro dokumentaci a vyšetřování zločinů komunismu, v jehož čele stojí křesťanský demokrat Václav Benda, se proti zrušení odvolal k vrchnímu státnímu zástupci Liboru Grykarkovi. Ten dospěl k závěru, že Bendův úřad v tomto případě chyboval, že jeho rozhodnutí byla buď špatně formulována, nebo zcela chybná a odporující zákonnému postupu. Úřad pro dokumentaci a vyšetřování zločinů komunismu však v této době již doručil téměř všem na obvinění, která byla nově zformulována. Někdejší tajemník Ústředního výboru KSČ Miloš Jakeš obvinění obdržel v úterý 15. srpna.

Vrchní zástupce Libor Grygarek označil rovněž za nezákonné usnesení, kterým vyšetřovatel na podnět Úřadu pro dokumentaci a stíhání zločinů komunismu zastavil stíhání Ctirada a Josefa Mašinových, kteří žijí v USA. V padesátých letech patřili k odbojové skupině a při útěku z Československa zabili šest lidí.

Podle informací Mladé fronty ze 16. srpna bylo po dva a půl letech zastaveno vyšetřování případu šéfa harvardských investičních fondů Viktora Koženého, který nyní žije mimo území republiky na Bahamách. Vyšetřovatel došel k závěru, že jednání Koženého nelze považovat za trestný čin a s tímto závěrem nyní souhlasí i státní zástupce. Kožený byl vyšetřován pro podezření z trestného činu ohrožování státního tajemství, neboť v roce 1991 opakovaně získával tajné údaje federální kontrarozvědky od jejího bývalého pracovníka Václava Wallise. Kožený se hájil tím, že ho Wallis vydíral a dával mu informace, aniž je po něm vyžadoval. Wallis, který byl již za únik tajných informací odsouzen, na druhé straně tvrdí, že byl Koženým uplácen.

Ministerstvo spravedlnosti nepodá stížnost pro porušení zákona proti rozsudku Vrchního soudu, kterým byl 30. června zproštěn žaloby sochař Pavel Opočenský. Opočenský, který byl odsouzen za zabíjení skinheada Aleše Martinů na tři roky nepodmíněně, se hájil tím, že nůž použil v nutné sebeobraně. Vrchní zástupce Libor Grygarek, který chtěl původně proti osvobodujícímu rozsudku podat stížnost, po prozkoumání rozsudku Vrchního soudu, s jeho argumenty souhlasí. Pomník bratří Čapků na náměstí Míru v Praze 2, jehož je Opočenský autorem byl nedávno pomalován datem, kdy k zabíjení došlo, židovskou hvězdou a hákovým křížem.

Ve věku 76 let zemřel 11. srpna dlouholetý člen Národního divadla v Praze, český barytonista Karel Berman.

Výtvarník a filmář Jaroslav Papoušek zemřel náhle ve věku 66 let v Praze 17. srpna. Někdejší spolupracovník Miloše Formana je znám především jako autor tří populárních filmů o rodině Homolkových.

Jiří Lir, kabaretiér a naivní malíř, zemřel po dlouhé a těžké nemoci ve věku 72 let 20. srpna. Deník MF v nekrologu o něm napsal "Byl to velký herec malých rolí."

Od 1. září budou muset cizinci přijíždějící do ČR na hranicích na požádání kontrolního orgánu předložit peněžní částku nejméně v hodnotě 7.000 korun, děti do 15 let v poloviční výši, případně doklad o zajištění uvedené částky. O opatření informuje tisk s odvoláním na legislativní sekci Ministerstva vnitra a jeho vyhlášku z 16. června, která stanoví částku nezbytnou k uhrazení nákladů na pobyt cizince na území ČR. V případě cesty na pozvání musí být doklad o tom, že zvoucí strana má prostředky na pobyt i vycestování, ověřen Ministerstvem vnitra.

Dvaadvacetiletý četař Petr Valeš a sedmatřicetiletý rotmistr Luděk Zeman, kteří byli usmrceni v sobotu 5. srpna při válečných operacích v Chorvatsku, jsou čtvrtou a pátou obětí z řad příslušníků české armády sloužících v mírových silách OSN na území bývalé Jugoslávie. Jsou první, kteří zahynuli v přímém důsledku války.

Většina cestovních kanceláří ruší v souvislosti s válkou zájezdy do Chorvatska, Ministerstvo zahraničních věcí ČR doporučilo turistům, aby opustili oblast jižně od Rijeky a zvážili další pobyt v ostatních chorvatských letovištích.

Tři herci brněnského souboru HaDivadlo byli obviněni z trestného činu útoku na veřejného činitele. Měli napadnout policisty, kteří jim přišli vytknout rušení nočního klidu. HaDivadlo vstoupilo do stávkové pohotovosti, čtyři herci jsou v pracovní neschopnosti se zraněními, která jim způsobila zasahující policie. Strážníci nebyli zraněni. Podle tiskového mluvčího brněnské policie Zdeňka Lubase napadli tři obvinění herci před Kabinetem Múz, kde se oslavovala 100. repríza hry "Hvězdy na vrbě", strážníky městské policie. Obecní strážníci měli na základě anonymního telefonátu zasáhnout proti oslavujícím divadelníkům, kteří rušili noční klid. Mluvčí policie řekl, že členové a přátelé HaDivadla policistům nadávali "kreténí", "černá prasata" a "gestapo". Tajemník divadla Karel David prohlásil, že policisté bili ženy, ležící lidi a mlátili osoby stojící u zdi. Zástupci divadla zavolali na pomoc Policii ČR. Její hlídka prý přijela avšak nezasáhla a zase odjela. Pravdivost své verze dokládají herci tím, že policisté neutrpěli žádná zranění ani hmotnou škodu. Divadlo zrušilo plánovanou premiéru hry "Smrt Huberta Perny" kvůli zranění hlavního představitele.

SPORT

Carolina podává především tiskové zprávy, tentokrát se však zmiňuje o televizním pořadu Aréna ve kterém je obvykle pozvána jedna osobnost a ta odpovídá na dotazy a polemizuje s vybraným panelem novinářů a politiků. Diváci telefonicky hlasují ANO - NE při odpovědi na vybranou otázku. Tentokrát byl hostem ve studiu předseda republikánů M. Sládek a otázka zněla, zda diváci s názory pana Sládka souhlasí. Divácká anketa vyzněla ve prospěch pana Sládka. Nesouhlasných odpovědí bylo téměř o tisíc méně. Jan Patočka z Denního Telegrafu napsal mimo jiné: Nic nového s panem Sládkem. Je pouze o poznání drzejší. Jeho "někdo musí říkat lidem pravdu" vysílá ze stejného kanálu jako Hitler svoje "od chvíle co jsem v politice, se svádí boj pravdy se lží." Vždyť i další citáty mají mnoho společného "Přiznávám republikánů se chovají velmi slušně, nejslušnější". (Sládek) "Za mé revoluce nebyla rozbita jediná okenní tabulka". (Hitler) "Jsme legální parlamentní strana" (Sládek a Hitler). Sládkův vesmír je hluboký jako polévková lžice, ale jak je vidno - tato hloubka postačí aby se v něm utopilo pár intelektuálů.

Pavel Dostál, Rudé Právo, pátek 18. srpna

Republikánský předseda Miroslav Sládek to v TV Aréně vyhrál. Tedy pokud se týče otázky, zda diváci souhlasí s jeho názory. Jistě by se Sládkovo vítězství dalo zpochybnit tvrzením o republikánské telefonní pohotovosti anebo argumentovat, že do televize na anketní otázku obvykle telefonují lidé, kteří jsou na tématu nějak osobně zainteresováni. Ale proč jsem, ksakru nezavolał své ne, když se Sládkovými názory bytostně nesusouhlasím? Proč tam nezavolała Anička Šabatová a nepodpořila manžela Petra Uhla? Proč tam nezavolały tisíce jiných lidí volících jiné strany než republikány? Holt jsme to všichni podcenili, tak jako ve dvacátých letech podceňovali v Mnichově muže s knirkem a patkou. Sládkovi protivníci prohráli také kvůli tomu, že po Sládkově duelu se Zemanem očekávali že se do studia dostává opět domovnice. Nikoli! Přišel distingovaný doktor filosofie. Člověk, který je pronásledován a kterému je ubližováno. Mladý muž milující svou zem a národ. Než se jeho odpůrci stačili vzpamatovat ze Sládkovy proměny, stihl jim odrecitovat nejúspěšnější pasáže ze svých mitingových monologů, dostat je do defenzivy. Samozřejmě, že každý z účastníků Arény může namítnout, že jsem generálem po bitvě. Kéž tato prohraná televizní bitva s Miroslavem Sládkem bude poučením do chystající se volební války. Neboť se Sládkem se dá prohrát bitva. Prohrát s ním válku ovšem znamená, že mezi Klausem, Zemanem, ale i Grebenickem pak už vůbec nepůjde o ideologický spor, ale o spor čistě věcný. Neboť pak už půjde jen o to, kdo uklidí společnou celu.

Dvacet ze sta českých mužů, jimž je dnes pětatřicet, se kvůli kouření nedožije svých sedmdesátých narozenin. Uvedl to profesor Richard Peto z Oxfordské university, který do Prahy přijel na třetí mezinárodní konferenci o léčbě rakoviny plic. Na následky kouření umírá zhruba polovina kuřáků, přičemž pětinu z nich usmrtí rakovina plic. Jak říká profesor Peto, umírá na plicní rakovinu celosvětově nejvíce lidí v České republice, Polsku, Maďarsku a na Slovensku. V ČR přibude ročně 6.000 případů této nemoci a více než 5.000 na ni umírá.

Ve věku 52 let zemřel někdejší vynikající reprezentační brankář a slovenský hokejista Vladimír Dzurila. Zemřel na zástavu srdce v Německu, kde působil jako speciální trenér týmu Dusseldorfer EG. V domácí lize sehrál rekordních 571 utkání, Československo reprezentoval 139krát, zúčastnil se deseti MS a čtyř OH. V 70tých letech se stal třikrát mistrem světa a v roce 1969 chytal na MS ve Stockholmu v obou památných utkáních se SSSR - 2:0 a 4:3, kdy po srpnu 68 šlo o mnohem více než jen o sportovní utkání.

Oběma pražským fotbalovým celkům Spartě a Slavii stačila remíza 1:1 k postupu do 1. kola Poháru UEFA. V Istanbulu uklidnil Spartu hrající proti Galatasarayi vyrovnávacím gólem Nedvěd (první zápas 3:1), Slávista Hýský v zápase proti mužstvu STURM za Štýrského Hradce (první zápas 1:0 pro Slavii) sice vstřelil první gól, ale po vyrovnávací brance Haase se celý Eden trásl až do konce. Téměř jistý je i postup Hradce Králové, který před dvěma týdny porazil v Lichtenštejnsku FC Vaduz 5:0.

Fotbalovou ligu vede po čtyřech kolech Liberec, který si udržel stoprocentní úspěšnost. V nekompletní tabulce chybějí zápasy pražských "S".

V kvalifikaci na fotbalovém ME do 21 let si česká reprezentace poradila třikrát s jednogolovým mankem, aby nakonec ve Stavegeru porazila Norsko 4:3 a je na druhém místě tabulky.

České hokejové kluby nepřijaly slovenský návrh na sloučení nejvyšších soutěží.

Jan Železný obhájil v Göteborgu přesvědčivě titul mistra světa v hoďu oštěpem a zachránil tak alespoň trochu pověst české atletiky.

Daniela Bártová vytvořila v Kolíně nad Rýnem 18. srpna světový rekord 420 cm ve skoku o tyči, aby ho překonala 22. srpna v Linci ještě o jeden centimetr.

Košičtí hokejisté vyhráli trenčinský Crystal Cup čtyř finalistů poslední české a slovenské ligy. Druhý byl Zlín, třetí Trenčín a čtvrtý český mistr ze Vsetína.

(přetiskováno - CAROLINA - kráceno)

IN MEMORIAM

VLADIMÍR ŠKUTINA

16. 1. 1931 - 19. 8. 1995

Publicista, prozaik, dramatik, autor literatury faktů, televizních seriálů a revui.

Zlaté růže na Mezinárodním televizním festivalu v Montreux a na olympijských hrách v Mexiku v roce 1968 za pořady "Ztracená revue" a "Půjčovna talentů", oblíbený pořad "Co tomu říkáte pane Werichu", kniha "Prezidentův vězeň", a výčet pořadů, knížek i mezinárodních ocenění pokračuje.

Už méně se dozvídáme v encyklopedích a souborech o tom, že to byl statečný, nebojácný člověk, který se stále snažil najít na věcech nepříjemných tu příjemnější stránku. Třeba zametání na tenisových kurtech v jeho podání nebylo jen jedinou prací, kterou mohl, po propuštění z vězení najít, ale byla to především možnost setkávat se s lidmi, možnost sledovat tenisový růst dcery Lucky, pohyb na zdravém vzduchu a řada dalších příjemných věcí. Po povídání s ním jste mu za chvíli vlastně tuhle práci pomalu záviděli.

Vladimír nikdy neztrácel to, čemu *moje maminka říkala "janc" a chuť do života*, možná proto nás jeho smrt tak překvapila. Vlastně nás asi vždycky překvapí a bolí smrt dobrého člověka -

protože jich není na tomto světě moc. O tom, že neztrácel odvahy do poslední chvíle svědčí i rozhovor, který vyšel v březnu letošního roku v magazínu Blesk. Jan Bauer, v něm píše:

"Letos v únoru diagnostický přístroj na curyšské universitě zjistil, že Vladimír Škutina má na játrech rostoucí nádor. Protože Švýcaři před pacienty nic netají, řekl spisovatel i lékař, že nesvolili s okamžitou platností k operaci, dává mu 4 až deset měsíců života. Vladimír Škutina vzal nálezy a odletěl s nimi do Prahy. Dva dny na to ho operoval v Londýnské ulici prof. MUDr. Pavel Pafko. V těchto dnech je už spisovatel ve svém druhém bydlišti ve Švýcarsku a těší se na uvedení svého televizního seriálu "Dům, kde jsem doma", který bude v premiéře uveden v květnu na Mezinárodním filmovém festivalu ve Zlině."

A Vladimír k tomu tehdy po operaci dodal: "Když mě za 40 let nezlikvidovali komunisti, neudolaly Necensurované noviny - Rudá krávo, nebojím se ani rakoviny".

Květnové premiéry se tedy ještě dožil, ale pak přece jenom narazil na silnějšího protivníka než byla smečka hloupých a krutých boševiků, či pár stupidních a neschopných "taky novinářů", z Rudé krávy. Tentokrát byl soupeř nad jeho síly, ale prohrál po boji 19. srpna letošního roku ve věku 64 let.

Jeho práce i humor tu však zůstává a tak nebudeme moc smutní, protože to by mu asi vadilo ze všeho nejvíce.

Jana Háberová

České rozhovory ve světě.

"Vrací se mi jeden nádherný sen. Snům nepřísluší, aby pokračovaly. Tenhle se často vrací a pokračuje, pokračoval... V onom snu jsem šel na pražskou Kampu. Byl zimní, mrazivý den. Posněhávalo, ale nesněžilo. Vítr ojedinelé vločky sfoukl do Vltavy. V tom se od stromu v zahradě odloupil stín a kývl na mne. Poznal jsem Modrého abbého. Kývl na mne abych ho následoval. Šel jsem za ním zpátky parkem kolem Sovových mlýnů. Vítr fičel a nad Kampu se začínal snášet večer... Tam, kde se cesta rozšiřuje, aby vyústila do Řiční ulice, složili cestáři velkou hromadu škváry. Trčela jak stan-jehlan na louce. Nebo jako hora Říp v polabské rovině. Mráz vytvořil několikacentimetrový krunýř ze zmrzlé škváry na povrchu této umělé hory. A protože si cestáři odspodu už nahrabali pár lopat, byla u paty škvárové hory vydlabaná jakási jeskyňka. Stín Modrého abbého se nad horou zastavil: "Zkus povalit horu...ale jen pouhým oblázkem. Malým kamínkem." řekl Modrý abbé a ukázal pod mé nohy. Cesta byla vysypána drobnými křemínky, oblázky, kamínky vymletými z říčního pisku. Sebral jsem oblázek a hodil ho proti hromadě škváry. Ani se nepohnula. Modrý abbé kývl hlavou, jako by říkal - ještě jeden oblázek. Hodil jsem druhý, pak třetí a čtvrtý a další a další. Když jsem házel asi patnáctý, náhle zmrzlá skořápka pukla a hromada škváry se sesula na cestu. Z pevného jehlanu byla placka. Sesula se jako domek z karet. Zvedl jsem hlavu tím směrem, kde na mne kýval Modrý abbé. Ale stín už tam nebyl. Zmizel! A já pochopil, že mi Modrý abbé odpověděl na mou beznadějnou otázku, s níž jsem na Kampu přišel. Jestli to všechno mělo cenu a jestli to vůbec má nějaký smysl - to co jsme žili a co jsme milovali.

Stačí jen oblázek, aby pohnul horou, jestliže přišel čas, aby hora padla. Ale musí být PRAVÝ ČAS. Jenže někdy je třeba čas postrčit. Je totiž relativní. Naštěstí! Anebo bohužel? Kdo ví...."

(Část rozhovoru s Vladimírem Škutinou, který zaznamenal v osmdesátých letech a uvedl ve své knize Karel Hviždala)

KULTURA

SOKOL SYDNEY

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest

Sokolské kino PONREPO

pro vás připravilo
ve Společenské místnosti
na neděli 10. září 95 v 15 hod.
úspěšný televizní seriál

"KONEC BÁSNÍKŮ
V ČECHÁCH"

Je to komedie ze studentského a
lékařského prostředí a je pozitivním
pohledem na otázky mládeže.

Pobaví, ale i poučí.

Seriál je třídílný,

a bude promítán ve dvou částech,
v září a v říjnu.

Hlavní roli vytvořil Pavel Kříž,
dále vystupují: David Matásek,
Lenka Kořínková, Miroslava
Šafránková, Mila Myslíková,
František Filipovský, Josef Somr
a další.

Režie: Dušan Klein

Vstupné dobrovolné

Po programu lehké občerstvení
Prosíme o dochvilnost.

Druhou část seriálu uvedeme
v neděli 8. října 1995

Sokol Sydney

vás zve

23. září 1995 ve 20.00

na

Svatováclavskou zábavu

K tanci a poslechu hraje kapela

Vojty Ciny

Bohatá tombola a občerstvení
všeho druhu

Jidelna bude pro večere otevřena
od 18,30

Vstupné: \$ 6,-

důchodci a studenti \$ 5,-

Rezervace vstupenek na
telefonech:

529 8457 - 9999 2260

COUNTRY CLUB

320 Devonshire Road, Kemps Creek

vás srdečně zve

v sobotu 9. září 1995 od 20 hod
na oslavu

21. narozenin klubu

Hrají Česko-moravsko-slovenské
hvězdy, řídí Jiří Neradilek,
zpívá J. Kozumplik

V programu vystoupí učitelka tance

Shirley a její partner Charles

V mimořádně bohaté tombole

se bude losovat první cena -

zpáteční letenka do Evropy,

kterou darovaly České aerolinie.

Vstupné: hosté \$6,-

členové a penzisté \$ 5,-

Blíží informace a rezervace míst:

pan Rutar - tel. 610 3267

pan Hanousek - 607 8883

K dostání též Vyháňákovy

tasmánské sýry.

Jidelna je otevřena každou sobotu a
neděli od 12 hodin.

Na shledanou se těší výbor

Všechny milovníky poezie, vlna
a hudby
zve

Eva SITTEOVÁ

v neděli 17. září 1995 v 15 hod
na poetickou koláž

"Do posledního doušku"

Přijďte a zaposlouchejte se do veršů
moravských básníků Oldřicha
Mikuláška a Jana Skácela a zazpívejte
si s námi překrásné moravské
písníčky.

Recituje Eva Sitteová
a Václav Pečenka

Hudební doprovod a zpěv:

H. Zahradková, M. Koutský, V.

Pečenka a E. Burda

Produkce Eva Čermáková

Vzhledem k omezenému počtu
sedadel je nutné si místa rezervovat u

pana Rutara-610 3267

pana Hanouska-607 8883

VÝTVARNÉ OKÉNKO

Dnes se na titulní straně setkáváme s
prací sochaře Ctibora Havelky.

Když jsem Ctiborovi zatelefonovala, abych zjistila něco o něm i o jeho práci, byl trochu překvapen. A upřímně řečeno moc se mu do povídání nechtělo. Ale už oblikátní první otázka "Kde jsi studoval?" prolomila ledu, protože jeho učitelem na Akademii výtvarného umění v Praze byl můj dobrý kamarád, profesor Jiří Bradáček, a tak jsme vzpomínali na veselá studentská léta, na to jak pan profesor z duše nenáviděl sochy, které se líbily "vrchnosti", jak se pral o to, aby se alespoň občas na veřejnost dostaly práce dobré, které nekazily vkus lidí. A pak už jsme plynule přešli k tomu, co Ctibor dělal doma, hovořili jsme účasti na několika soutěžích, o spolupráci s Vysokou školou technickou v Dejvicích, kde učil mladé architektky modelovat, o tom, že profesor Kotlík zakoupil jednu jeho práci pro Národní galerii, o výstavách. Nebylo toho za pouhé čtyři roky, které po škole strávil v Československu tak málo. V roce 1980 se rozhodl emigrovat. Velmi krátkou dobu strávil v Rakousku a pak přišla Austrálie a s ní i čas - jak říká Ctibor - na pořádné studium výtvarného umění. Ve společnosti Vincenta Van Gogha strávil asi nejvíce hodin, ale prý to stálo skutečně za to.

V současné době se účastní soutěže na návrh nové 200 korunové české pamětní mince, která je věnována slavnému francouzskému mimovi českého původu J.K.B. Debureau. "Ale kromě toho, jsem trochu jako Ferda mravenec - dělám všechno," dodal Ctibor.

Zeptala jsem se, jak si představuje práci Česko-australské kulturní aliance, jejímž je členem. "Myslím, že to nikdy není špatné, když lidé táhnou za jeden provaz. Zvláště v našem oboru je to prospěšné. Myslím, že bude pro nás pod hlavičkou aliance, například mnohem jednodušší získat dobrou výstavní síň, nebo uspořádat dobrou výstavu. Už jsme se o tom nakonec přesvědčili. Myslím, že by ale bylo správné poděkovat Janě Reichové, která nás vlastně všechny dala dohromady. A dát dohromady výtvarníky není vůbec věc jednoduchá." Takže poděkování Janě, za trpělivost. A díky Ctiborovi za krátké povídání.

J. H.

Malé zamyšlení nad velkými dějinami

Naše první republika

Bořek Šindler

Jestliže byla noc československé mobilizace v září roku 1938, kdy během dvanácti hodin narukovali všichni muži vojenskou službou povinni nazvána básníkem "klenotem erbovním", byl znovuzřízený stát Čechů se Slováky, Československá republika, zvaná republikou Masarykovou, klenotem erbovním české historie. Také klenotem historie Slovenska. A věru že byla i erbovním klenotem Evropy až do posledních chvil svého dvacetiletého trvání. Jako jediný evropský útvar přímo vystavený smrtelnému nebezpečí nacismu důsledně zachovávala svoje demokratické zřízení, svobodu a volnost občanů a to i v době kdy byla zcela obkličena po zuby ozbrojenými armádami německého kaprála, maďarského admirála a velikašských polských plukovníků. Republika se udržovala těmi ideály, na nichž byla založena a skácela se zrádnou ranou do zad.

Nebuďme příliš skromní. Naši první republiku nám ještě dnes kdekdo závidí, i když se ve třicátých letech stala hlavním terčem německého útoku proti svobodě Evropy, a i když naši bolševici se po více než půl století snažili ji zošklivit našim mladým generacím a zamlčovat a potlačovat fakta o jejím vzniku a trvání. Však ještě dnes bychom třeba i rádi Masarykovu republiku a její poctivé kvality špendlíčkem vyhrabávali...

Ku sklonku první světové války se Češi domohli kdysi ztracené samostatnosti a nezávislosti a zřídili spolu se Slováky svůj nový domov, Československo, v němž Slováci i Češi nicméně nebyli jedinými hospodáři. Byl to vzorný evropský stát, stát demokratický a právní a respektující práva svých menšin. Československá republika zářila od osmadvacátého října 1918 až do posledních dnů Mnichova v září 1938 jako maják slušnosti a solidnosti do temnoty naší zemi obklopující už od příchodu Adolfa Hitlera k moci. Byla také do poslední chvíle útočištěm všech pronásledovaných - Berlinem, Kremlem i Budapeští, odkud Slovensko a Podkarpatskou Rus ohrožovala zvěst nově maďarské okupace, a pány horthyovských revanšistů.

Vzorná republika nám ovšem do klína nespadla. Byla výsledkem, ba spíše korunou houževnaté práce a kulturního snažení našich svědomitých lidí devatenáctého století a počátku století dvacátého spíše než za Rakouska působících českých politiků, a také jedinečného úsilí svérázné trojice exulantů Masaryk-Štefánik-Beneš působící mezi spojenci a hlavně mezi Američany, a posléze také pozdějšího prozíravého konání Čechů a slušných Slováků během existence první republiky.

Republika dovedla od prvních chvil svého trvání důrazně prosazovat politickou i osobní svobodu svých občanů, a to i svobodu těch, kteří si ji přáli zničit. Ani jediné československé volby nebyly nesvobodné. Jedním z mála - celkem asi pěti - politických procesů byl nechutný proces s dr. Tukou, angažovaným maďaronem souzeným a odsouzeným za protistátní

činnost v době kdy se začala prosazovat politika fašistujících lidí.

Porodních bolestí první republiky jako by však ani nebylo - anebo snad trvaly několik set let. I v roce 1918 se svoboda zrodila jakoby do měkkého sametu. Netekla krev. Nadšenci sráželi a strhávali dvouhlavé rakouské orly, ale jinak byl v Čechách a na Moravě klid. Správa přešla volně do rukou československých. To i přesto, že záhy po říjnovém převratu, po svolání samostatnosti, čeští Němci prohlásili vlastní německý státní útvar v Sudetech i jinde ve "zněmčeném" území nového státu. Tyto separatistické tendence republika brzy překonala. Snad také hlad a všeobecný rozvrat, bída a inflace v Německu přivedly naše německé spoluobčany zpět do historického lůna Čech a Moravy a do dalšího soužití s Čechy, původními pány země.

Na Slovensku se vyvinula situace daleko horší. Maďaři, oddaní až do posledních chvil myšlence rakousko-uherské, odmítali přivtělení "Horních Uher" k Československé republice a odmítali vojensky vyklidit slovenské území. Češi byli na druhé straně rozhodnutí, i za cenu nové války, vypáčit Slovensko ze rdousivého objeti Budapešti. Když se v roce 1919 zmocnil v Maďarsku vlády bolševik Bela Kún, navzdory všem poučkám marxismu o zhoubě nacionalismu, maďarští honvědi znovu vtrhli s ozbrojenými bolševickými tlupami na Slovensko a v bojích o Slovensko pak zahynula řada sokolů a legionářů pod velením francouzských důstojníků.

Slovenská země se po tisíciletém živoření a národním útisku nehoršího druhu potácela mezi otročnou poslušností maďarským grófům, převládajícím analfabetismem, následky rozšířeného a Maďary trpěného a podporovaného alkoholismu a téměř úplným nedostatkem vlastních slovenských škol. Bylo to Slovensko dezorientované a zaostalé a jeho vlastní administrativa byla v prvních letech republiky nulová. Pošty, železnice, armáda a vůbec všechnu správu země byli nuceni převzít Češi, kteří objevili Slovensko v daleko bidnější stavu, než si je z dalekých Čech a Moravy představovali. Netušíce tehdy, že za to budou jednou notně peskováni, Češi se ujali onoho nákladného a nakonec i nevděčného úkolu postavit slovenskou zemi opět na nohy s vervou a bez výhledu na materiální zisk. Nestali se ideálními administrátory. Slováci nicméně vytáhli z hrobu po tisíc let Maďary kopaného, do něhož se slovenská rakev taktak spouštěla.

Ústava z roku 1920 už používala terminu "My, národ československý". Tehdy Čechům ještě nepřicházelo na mysl, že tento termín bude jednou vykládán jako potlačení slovenskosti, a že české úsilí vytvořit národ československý se stane metlou jejich snah. Naprostá většina Čechů ráda zaměnila svou dřívější českost za československost, a to nikoli ve zlém úmyslu odslovenštit slovenský národ. Ztráta generála Milana Rastislava Štefánika hned na počátku existence republiky, muže, který měl i v podílu na uvedení Masaryka a Beneše do francouzských a italských diplomatických a společenských kruhů a který byl po celou dobu války zastáncem československé vzájemnosti, byla citelná. Jeho tragická smrt při návratu do Bratislavy - trval na návratu letadlem, které se zřítilo - byla snad pro československé soužití ještě tragičtější než byla smrt Alexandra Dubčeka těsně před prohlášením slovenské nezávislosti před třemi roky. Ačkoliv se Slováci ve své většině - a je řeč o

slovenských vlastencích a vzdělancích - přihlásili ihned k Československé republice, netrvalo dlouho a na Slovensku začala získávat půdu silně katolícky orientovaná strana faráře Andreje Hlinky, která se po jeho smrti - Hlinka sám byl pro československou pospolitost - stala baštou slovenského fašismu, antisemitismu a antičechismu. Tyto úvahy však předbíhají chronologickému sledu událostí. Slovenské rány začaly padat na republiku až v dobách těsné předmnichovských a ta poslední byla zasazena 14. března 1939, den před zřízením Protektorátu, kdy se Slovensko - pod záštitou Hitlerova Německa, prohlásilo za samostatný stát.

Mladá československá republika se musila také hned začít potýkat s problémy finančními. Štěstím pro ni byl génus schopného politika a ministra financí Aloise Rašina. Jim inspirována a jím provedená finanční reforma, jakkoli nedokonalá, postavila stát na nohy během poměrně krátkého času, i když plody tohoto obratného zásahu dozrávaly hlavně až po Rašinově smrti. Za války souzen a vězněn Rakouskem pro velezradu, Rašín se stal obětí atentátu. Průmyslově vyspělé Čechy a Morava, hospodářsky silné už za Rakouska, byly schopny i přes poválečné těžkosti nejen vytáhnout Slovensko a Podkarpatskou Rus z bývalého maďarského marastu, ale také provádět rozsáhlé investice, dodnes nedocenené, které těmito krajům přinesly stálé vyrovnávání životní úrovně udržovanou po tisíc let Maďary na absolutním minimu.

Česká koruna se brzy stala výborným platidlem. V době německého úpadku a inflace v poválečných letech se dalo za ni v Německu dobře nakupovat. Zatímco v Německu panovala ve dvacátých letech bída, československé hospodářství vzkvétalo, a to až do celosvětové krize na počátku třicátých let. Leč i během této krize na tom nebylo průmyslově silné Československo s vyvinutým a dobře rozčleněným hospodářstvím hůře než jiné vyvinuté země Evropy. Tiha nezaměstnanosti dopadla větší měrou na kraje slovenské a také na zemědělsky chudší území sudetské osídlené převážně německých obyvatelstvem. To působilo dosti zlé krve a bylo to - neprávem - přičítáno Němcům a Slovákům na vrub české zaujatosti.

S výjimkou krizových let bylo československé hospodářství úspěšné po všech stránkách. Československo vyváželo zboží snad všeho druhu do celého světa, dokonce i textil do textilní velmoci, Anglie. Baťovy továrny chrtily boty do všech světadílů, od Indie přes Jižní Ameriku do Afriky a rodina Baťova dovedla přeměnit původně chudý kraj kolem Zlína na jeden z nejlépe vybudovaných koutů republiky s ultramoderním městem a nejpokrokovějšími metodami výroby bot i jiných produktů, metodami dokonce později kopírovanými americkými průmyslníky. Československo vyrábělo a exportovalo nejruznější druhy strojů, automobilů a motorek. Československý cukr šel do celé Evropy, kde dovedl konkurovat cukrové třtině - jen v Británii byl cukr z kolonií levnější. Ve třicátých letech dobudovala republika také velký zbrojní průmysl - a brněnská Zbrojovka i plzeňská Škodovka nebyly jedinými zbrojařskými koncerny. Průmysl byl také budován na Slovensku, až do konce maďarské okupace zanedbávaném. Například Baťa na několika místech na Slovensku postavil velké a prosperující moderní továrny, dokonce v bývalých "Batizovicích", po Baťovi pokřtěných, v chudickém podtatranském kraji. Československá republika byla hospodářskou velmocí - ve

srovnání se zeměmi jako je třeba Řecko, Portugalsko, Dánsko ale i Rakousko nebo daleko větší a lidnatější Polsko. Kvalitou zboží a moderním způsobem výroby stálo na rovině s Německem. České sklo a bižuterii netřeba ani připomínat.

Bohatá kulturní žně mladé republiky byla výslednicí snažení sahajícího k počátkům minulého století. České snažení šlo tehdy zprvu ruku v ruce s vývojem na Slovensku a Slováci jako Kollár a Štefánik byli v minulém století pevnými pilíři československého snažení. Štúrova odluka, kdy slovenský jazyk byl "prohlášen" za jazyk samostatný zavedla slovenskou literaturu na vlastní kolej a za éry československé se to projevilo už samostatným vývojem dvou jazyků a literatur. V české literatuře se za republiky objevilo několik směrů, od spisovatelů levicových ku krajně pravicovým. Nejen literatura ale i jiná kulturní odvětví se vyvíjela v naprosté svobodě, bez cenzury a šikan. Existovalo několik knižních klubů, vycházely knihy české i cizí v překladech a český knihtisk a česká nakladatelství zásobily hladové čtenářstvo jakoby nepřeborným bohatstvím titulů.

Chloubou Československa za první republiky bylo školství. Již před dobou Komenského, již od založení Karlovy university, ba již od dob staroslověnské literatury byla v Čechách tradice školení, v písemnictví i v písmáctví. Během devatenáctého století se Češi přičinili o položení základů k široce rozvětvenému systému škol všech druhů a hned na počátku republiky se dostala Karlova universita opět do českých rukou - byla v ní částečně již od druhé poloviny devatenáctého století, německá část university však zůstala až do republikánského období preferovanou částí, kdy si Němci přisvojovali primát. I za první republiky měli Němci svoji německou universitu, a také německou techniku. Češi zřídili v Brně Masarykovu universitu a Bratislava dostala universitu Komenského. Další chloubou Čechů také navždy zůstane vybudování slovenských škol od mateřských přes obecné, měšťanské a odborné až po školy střední a po bratislavskou universitu. Za éry Maďarů musili Slováci studovat na maďarských gymnásiích. Češi také vybudovali dobré školy na Podkarpatské Rusi, od základních škol po školy střední a Rusinům se konečně vůbec poprvé v jejich národním životě dostalo řádné výuky v jejich vlastním jazyce. Republika věnovala nesmírné finanční částky na dobré školství a kdo se porozhlédl po Slovensku našel v každé dědině republikou vystavenou školu - a byly tam novější školy než v Čechách a na Moravě. Investice do školství ještě dnes nese vzácné ovoce a české úsilí, neprávem zatracované, bude v historii zapsáno zlatým písmem.

(pokračování příště)

HLEDÁME

Libuši a Pavla Šumanovi

Kamila Jelínka

posledním bytem v Brisbane nebo ve Wodridge,
kteří odešli v osmdesátých letech

a

Vladku Bartoníkovou - Lazorčákovou

kteří přišla do Austrálie v roce 1991

Zprávy a informace do redakce

PERLY A PERLIČKY

Před uplynutím roku bychom měli připomenout jedno pro Sydney památné výročí. V devadesátém roce zde totiž došlo k jedné revoluční bytí sametové změně - padly hradby a byly zavaleny příkopy kolem pevnosti československého konzulátu. Hlavně také právě zásluhou manželů Sládkových. Ti se dostavili do Austrálie bez víšení bubnů, zřejmě nevědouce co od této nepoznané země očekávat, ale konzulátní hladinu brzy rozvířili do zaslouženého klidu, pohody a spolupráce. Od jejich příchodu je generální konzulát místem přívětivým a informativním, a také místem slušného chování. Býval malou baštou Kremle a výspou estébáckých žonglérů. Hemžival se neobratnými lidmi povolání očividně nekonzulárního. Čpěl také otevřeným nepřátelstvím a normalizačním elánem primitivů. Listopad sice vše nezměnil - Černinskému paláci trvalo několik nevyužitých, anebo spíše dobře využitých měsíců než se rozhoupal k reorganizaci australských dálav. Jmenování ing. Josefa Sládka bylo však pravým pozhnáním. Stojí také za zmínku, že manželé Sládkovi, tehdy ještě plni evropského pelu, byli mezi exulantskou společností uvedeni dnes již zesnulým otcem Petrem Eliášem. Od té doby se stali přáteli australských Čechů, požívají obecné důvěry a jejich pětileté působení zde lze směle označit za zlatou dobu poměru exulantů k republice. Odštěpenislovenské větve proběhlo i zde bezbolestně a nebylo invektiv a zlé krve. Přejme tedy manželům Sládkovým, lidem vzácným, mnoho zdaru do dalšího působení i když, žel, snad v budoucnu mimo Sydney.

České Guarneri trio složené z pianisty Ivana Klánského, houslisty Čerika Pavlíka a čelisty Marka Jerie nedávno obšťastnilo koncert-ní halu sydneyjské opery a sály jiných australských měst hudbou česky provedenou. O dávných a výborných tradicích české komorní hudby netřeba psát. I zde vytvořila česká komorní hudba během uplynulých desetiletí atmosféru očekávání toho nejlepšího a vděčný okruh nadšených posluchačů. Melbourská a sydneyjská kritika nešetřila superlativy. Sydneyjský koncert zahájil Sukovou Elegii (inspirovanou Zeyerovým Vyšehradem), pokračoval Smetanovým triem v G-mol a skončil Dvořákovými "Dumkami" v E-mol. Pořadatelkou koncertu byla "Musica Viva", jejíž tradice styků s českými hudebníky brzy dosáhne půl století. Dodejme, že Dvořákovy Dumky byly v červenci také provedeny dalším triem na menším koncertním představení pořádaném na večeru polského konzulátu.

Smetanovo trio v G-mol uvedené počátkem prvního týdne v srpnu českými hudebníky bylo koncertem téhož týdne provedeno sydneyjským hudebním tělesem Australia Ensemble v jednom z prostorných sálů University NSW v rámci večera české hudby. Nebylo by vhodné srovnávat výkony pražských a sydneyjských hudebníků, ale nelze pominout, že Australané měli na programu i zajímavou ultramoderní skladbu v Paříži školeného a

později v Americe usazeného českého komponisty Karla Husy. Ta vyžaduje hraní klaviristy částečně i přímo na strunách otevřeného křídla, do nichž také mistry vehrává hoboj. Součástí pořadu byla i skladba v roce 1942 násilně ze světa odstraněného Ervína Schulhoffa a Dvořákov smyčcový kvintet program uzavřel. Jinou pozoruhodností tohoto vystoupení byla poznámka v programu, že se koncert konal ve spolupráci s Česko-australskou kulturní aliancí - a to je zatím prvotina tohoto druhu.

Ze muži nestárnou zaznamenávaly prý ženy již od pravěku, kdy je neolitické obdivovatelé vtažovali za vlasy do intimních jeskyní. Znovu byl tento známý fakt konstatován v klasickém českém filmu "Muži nestárnou". Nestárne ovšem ani tento film, ač je mu hezky přes padesát. Nestárnou v něm ani ženy jako Zdeňka Baldová či Zita Kabátová. I herci Pivec, Průcha a Nezval si přirozeně zachovávají svěží mládí. To je přednost filmových herců. Stačí zmáčknot knoflík a mládí se vrací. Film uvedlo sokolské kino Ponrepo na popud živé a mladistvé uvažující divačky-trvalky paní Dresslerové, která před časem nedvojznačně vyzvala pořadatele k promítání "neotřepaných" kusů. Nic tedy nemá tendenci stárnout. To byl ráz posledního představení. A my muži jsme samozřejmě vycházeli z Ponrepa s hruděmi napřimými, s okem žhoucím a v důvěře věci přístích. Opakovat! Opakovat!

Slyšet Seifertovy verše recitované v češtině na vlnách australského rozhlasu není každodenním zážitkem. Zazněly tak poprvé zásluhou Jaroslava Kovářička koncem srpna. V originálu i v překladu. České ucho ovšem anglickou verzi vnímá s odstupem, i když se line z úst Rona Hadriaka a naopak mu lahodí díkce česká. Jaroslav Kovářiček půlhodinový pořad režírně připravil a verše přednášel v originále.... Jaké to štěstí jít po tomto mostě! I když obraz mám často zasklený vlastními slzami..... Seifert by to ocenil, a snad ocenil Kovářičkovu hudební úpravu. Býti básníkem.....

Bořek Šindler - lovec perel

S velkým zármutkem oznamujeme
všem přátelům a známým,
že nás 24. srpna 1995
náhle navždy opustil
naš milovaný manžel, otec a dědeček
Karel Antonín Dousek.

Zarmoucená rodina :
Alena - manželka
Pavel a Lyn - syn s manželkou
Melissa a Simon - vnoučata

Hervey Bay, QLD

Zajímaví lidé mezi námi

Asi všichni Češi a Slováci na Tasmanii a mnoho krajanů v dalších částech Austrálie znají paní Věru Moravcovou, veselou starší paní s úsměvem a s harmonikou. Obojí k ní nedílně patří. Nikdy jsem neviděla Věru bez úsměvu a jen velmi málokdy bez harmoniky či píána. Má ráda zpěv a vůbec dobrou náladu. Má to nejen ráda, ale také se o tu dobrou náladu ze všech sil všude přičiňuje, a tak mně tak trochu překvapila malá knížka, kterou jsem dostala do ruky, a která nesla název "Vzpomínky a harmonika", autorka Věra Moravcová. Když jsem ji otevřela čekala jsem legraci k popukání, možná i písničky. Úsměv v té drobné knížce je, ale je tam i moudrost člověka, který prožil těžký život, který možná právě proto má tak rád legraci a dobrou náladu. Věra vypráví o svém životě s lehkostí za kterou s e skrývají slzy. Vydavatel Petr Brabec o knížce napsal:

"Když jsem přijel do Austrálie, seznámil jsem se s mnoha krajaný, kteří sem v průběhu let a událostí přicházeli. Byli to vesměs zajímaví a přátelští lidé s láskou ke staré vlasti a mnoha vzpomínkami. Jejich příběhy byly směsí obyčejného a zvláštního, jak lze očekávat od lidí, kteří dokázali naít sílu začít nový život na druhé straně planety.

Paní Věra, vždy vitální a veselá se mi svěčila s rukopisem svých vzpomínek, které napsala v podstatě jen pro své potomky, "aby věděli, jak to všechno bylo". Naše firma se nezabývá vydáváním knih a zabývat se jím nechce. Ale měli jsme pocit, že vydat tyto vzpomínky by mohlo být milým dárkem autorce. Tato knížka není zbožím. Je darem člověku, který za svůj dlouhý život obdaroval mnoho jiných. Ať se stane darem i pro Vás.

**Knížku Věry Moravcové
"Vzpomínky a harmonika"
si můžete objednat v redakci.
Cena i s poštovným: \$ 10.-**

Česko-australská kulturní aliance

Výbor výtvarné skupiny "ARTSPECTRUM"

Vyzývá výtvarníky k účasti na výstavě, která se bude konat v místnostech ACT Legislative Assembly od 26. října do 9. listopadu 1995.

Výstava je pořádána ve spolupráci Aliance a Velvyslanectví České republiky ke dni oslav české státnosti, 28. října.

Téma výstavy není dáno, ale žádáme spíše komorní (fine art) zaměření prací z oblasti malířství, grafiky a plastiky.

Podmínky pro zájemce:

- 1) Fotografie prací, které vystavující vyberou podle vlastního uvážení, musí být dodány Výboru (jmenovitě J. Reichové, 23 Manwaring Ave., Maroubra N.S.W. 2035, tel.: 02 694 1497) do 25. září 1995. Po tomto datu již nebudou žádné práce přijaty.
- 2) Fotografie obrazů musí být barevné. U každé práce musí být uveden autor, název díla v angličtině, technika, rozměry v centimetrech a cena, např.: Jan Novák "Venus", oil on canvas, 40x60cm, \$ 1,000.
- 3) Výbor výtvarníků s pomocí dvou nezávislých australských kurátorů si vyhrazuje právo výběru prací. Vybraní účastníci budou včas uvědoměni.
- 4) Úspěšní výtvarníci budou zodpovědní za dopravu svých prací do Canbery. Práce mohou být zaslány na vlastní náklady na adresu Velvyslanectví České republiky v Canbře.
- 5) Výstava bude plně pojištěna proti krádeži a poškození.
- 6) Vstupní poplatek pro vystavující bude \$ 20.- pro sekci výtvarných umělců a 5% z ceny každé prodané práce půjde do fondu Česko-australské aliance.
- 7) Fotografie prací budou vráceny pouze v případě, bude-li přiložena obálka s adresou a známkou.

Za Výbor výtvarných umělců "ARTSPECTRUM"

Jana Reichová
Exhibition Coordinator

Kateřina Iváková
C.A..C.A. Director

Hledáme příjemnou, inteligentní paní,

kteřá by se chtěla od úterý do soboty (8,00 - 14,00)
postarat o starého pána.

Je třeba nakoupit, uvařit, pomoci s prádlem a obstarat jiné drobné práce v domácnosti. Řidičský průkaz a znalost angličtiny nutná.

Bližší informace vám poskytne

paní Margareta na tel. číslo (02) 4169493, česky,
Mrs Elizabeth na tel. číslo (02) 363 2658, anglicky

CESTA EGYPTEM

Loučení, loučení.....

Dagmar Balcárková

Po návratu do Cairu mi čas ubíhal až příliš rychle. Na poslední chvíli jsem najednou chtěla ještě znovu navštívit místa, kde se mi líbilo nejvíce, a těch bylo v Cairu mnoho, ale času už tak málo! Probírala jsem se poznámkami, které jsem si pečlivě připravovala ještě doma, a najednou mi padlo do oka jméno "Heliopolis". Uvědomila jsem si, že jsem tam nebyla - jak je možné, že jsme opomenuli navštívit "Město Slunce" - a přitom je to kousek od Cairu? Možná, že právě proto. Naštěstí se to ještě dalo stihnout.

Město Heliopolis, známé též jako biblické město ON, bývalo už od prehistorických časů (tedy už před rokem 3188 před našim letopočtem) hlavním střediskem slunečního kultu v Dolním Egyptě. Podle egyptské mythologie to bylo právě zde, kde se lidem poprvé zjevil bůh slunce Ré, stvořitel a vládce světa. Po dlouhá historická období se zde školili kněží, kteří pak všude hlásali své učení. O obrovském náboženském vlivu tohoto města, včetně záznamů o přispěvích "Velkému Chrámu", a o jiných dobročinných skutcích faraóna Ramsese III., svědčí důležitý historický dokument, zvaný "Great Harris Papyrus".

Náboženská kázání a obřady trvaly po celou dobu Střední, Nové i Pozdní Nové říše, a teprve po dobytí Egypta říši Římskou význam města zanikl. Řecký dějepisec Strabón popisuje již Heliopolis jako opuštěné město.

Z Cairu jsme vyjeli severovýchodním směrem, a zakrátko jsme zastavili ve vesnici Matariah. Teď už jsem věděla, proč moji přátelé nijak nespěchali, aby mi ukázali Heliopolis. Z velké slávy prastarých časů nezbylo dohromady nic. Kousek za vesnicí jsme našli granitový obelisk, který naznačoval, že ty rozvaliny okolo byly kdysi oním proslulým "Velkým Chrámem". Mezi kameny si hrálo pár opálených malých kluků. Dva oslci čekali, přivázání opodál.

Bůh slunce Ré dnes už zřejmě nestojí o pompézní chrámy, ale na své Egyptany nezapomněl. Stále je štědře - snad až příliš štědře - zasypává svými zlatými, životodárnými paprsky.

Náboženství vždycky hrálo, a stále hraje podstatnou roli v životech hluboce věřících Egyptanů. Samozřejmě už dávno přestali vyznávat četné bohy svých předků! V Egyptě žije naprostá většina vyznavačů islámu, který je dnes náboženstvím nejméně 500 milionů lidí na celém světě.

Zakladatelem islámu byl prorok Muhammad (Mohammed) v 6. století našeho letopočtu. Původně byl průvodcem karavan, a poté obchodníkem ve městě Mekka. Zde začal hlásat své učení, ale později odešel do města Mediny, kde měl hodně stoupenců. Po návratu do Mekky sjednotil prorok Muhammad většinu Arábie.

Podle KORÁNU má islám pět hlavních příkázání, kterými se každý věřící musí řídit:

1. Vira. Není boha kromě Alláha a Muhammad je jeho prorok. Korán (tlumočí příkázání Alláhova, a andělé jsou nástroji jeho vůle.
2. Modlení. Ráno před východem slunce, v pravé poledne, pozdě odpoledne, při západu slunce, a po setmění, (tedy 5x denně) se musí věřící pomodlit modlitbu "Saláh" s tváří obrácenou k Mece. Před modlitbou si musejí umýt ruce, obličej a nohy. Není-li voda, musejí se očistit pískem. Kromě toho se mohou kdykoliv a kdekoliv pomodlit soukromě modlitbu "Du'a".
3. Almužna. Musejí dávat almužnu chudým a potřebným. Almužna, ať povinná, či dobrovolná, znamená "očistu" majetku toho, kdo dává. Proto není přijímání almužny ponižující, ba naopak, prosícím se projevuje úcta.
4. Půst. Musejí dodržovat stanovený půst, který přibližuje člověka Bohu a prospívá duši. Muslimové také nesmějí jíst vepřové maso a pít alkoholické nápoje.
5. Pouť. Alespoň jednou za život má každý muslim vykonat posvátnou pouť "hádž" do Mekky. Tím se stane "hádž" - poutníkem, čímž zdůrazňuje jednotu a bratrství se všemi muslimy. Zde bych ráda podotkla, že přístup do posvátného poutního města Mekky je stále nevěřícím přísně zakázán!

Muslimové se dodnes řídí podle svého kalendáře, nazývaného "hindžra". Tento kalendář začíná rokem 622 našeho letopočtu. Islám je učí víře v nesmrtelnou duši, poslední soud, a ráj či peklo po smrti. Modlení v mešitě platí

víc, než modlení doma nebo jinde. Při pozdním příchodu do mešity je modlitba neplatná. Hoši chodí již od 7 let s otcem do mešity, a od deseti let se povinně účastní náboženské výchovy a obřadů. Obřizka je považována nejen za náboženský rituál, ale také za hygienickou nutnost.

Ženy se modlí zvlášť, matky vysvětlují svým dcerám náboženské obřady, a připravují je k životnímu poslání moslimských žen.

Muž může mít nanejvýše 4 manželky, ale musí se o všechny bez výjimky pečlivě starat, a to ve dne i v noci. Nadržovat nesmí žádné. To platí i pro sex - manžel musí oblažovat všechny stejnou měrou, žádnou nesmí ošidit, takže ono to zase tak lehké není!

Muslimové mají rádi děti, a mají jich hodně. Čím víc, tím líp, je to přání Alláhovo. Proto vyvolala ta konference v Cairu o kontrolované populaci tolik nepřívětivého ohlasu a demonstraci.

Poznala jsem, že berou svoji viru poutivě, a působili na mne dojemem vnitřně šťastných a vyrovnaných lidí. Všimla jsem si také, jak jsou hrdí na to, že jsou Egyptané, a jak si své země váží. Namátkový příklad: Zahraněních filmů, hlavně amerických, tam mají víc, než dost, ale přijímají je celkem vlažně, dokonce ani Liz Taylor v roli Kleopatry je moc nenadchla, i když měla každou chvíli jiné, drahé šaty a byla ověšena šperky, na které si Egyptané všech věků tolik potrpí. Zato dodnes vysoce oceňují film "Občan Mashi", natočený v roce 1989 v Egyptě, s Omarem Shariffem v hlavní roli. Jak jsou pyšní na "svého Omara", jak zdůrazňují, že zůstal jejich, i když se dostal až do Hollywoodu, ale jak rád se vrací domů! Dokonce přijel zahrát JEDNOHO Z NICH, VE SVÉ RODNÉ ŘEČI, A NIC ZA TO NEVZAL! To je ovšem je u obchodně založených Egyptanů vrchol. Jistě hezký projev vlastenectví! (Pochybuji, že by něco podobného potkalo Čechy v Austrálii, když přijedou na návštěvu umělci z České republiky!)

Když jsem při cestách za vykopávkami projížděla také úrodnými zemědělskými oblastmi v povodí Nilu, všimla jsem si, jak primitivně tam ještě lidé pracují. Stále pěstují kukuřici a sekají cukrovou třtinu stejně tak, jako to před pár tisíci lety dělali jejich předkové. Pracují pomalu, ale od rána do večera, i za

největšího vedra. Vystupují hrdě, ale přátelsky, s každým se pozdraví, a rádi si popovídají. Někteří se dorozumí i anglicky. Celkově jsou lidé v Egyptě zdvořilí, BEZ ROZDÍLU KDO TO JE; S KAŽDÝM JEDNAJÍ STEJNĚ, a totéž samozřejmě očekávají od druhých. Vnucuje se mi vzpomínka, jak zdvořile jednali moji přátelé s žebrákem, kterému dávali almužnu. Jaký rozdíl proti těm, kteří do nás hustili teorie o beztrždní společnosti a rovnostářství, ale sami sebe považovali za novou šlechtu, a chovali se podle toho - ale to už je naštěstí dávno za námi!

Zajímavých dojmů jsem každopádně v Egyptě načerpala mnoho, a mohu říci, že moje cesta byla ještě mnohem hezčí, než jsem čekala. Doufám, že se mi alespoň trochu podařilo vám tuto zajímavou zemi ve svém vyprávění přiblížit, pokud jste tam sami nebyli a nevíte toho o Egyptě mnohem víc, než já.

A pak tu byl den odletu, a já těžko nacházím slova, jimiž bych popsala své pocity. Seděla jsem v letadle u okna, ale v myšlenkách jsem byla úplně jinde. Cítila jsem, že se letadlo odlepilo od země a začalo nabírat výšku. Vůbec jsem nevnímala letušky, které demonstrovaly bezpečnostní předpisy, ale s nosem na skle jsem se snažila ještě jednou zachytit pohledem to nádherné město, a podržet si ten obraz před svým duševním zrakem co nejdéle, ale stejně jsem nic neviděla. Před očima se mi něco lesklo, ale nebyla to alabastrová mešita Mohammeda Aliho, ani stříbrná stužka Nilu hluboko pod mnou - byly to slzy, které mi v proudech stékaly po tváři, slzy, které jsem nedokázala zadržet.

Naplněna pocity stesku z loučení, ale zároveň pocity vděčnosti a spokojenosti, říkala jsem si v duchu: Našlehanou, krásná, vítězná "Masr el Kahira", vždyť já se vlastně neloučím, brzy přijdu zase, a do té doby "Salam alejkum" a "šokchran" (děkuji).

Tam někde daleko přede mnou byla Austrálie a v ní čekali tři vnučkové na svou babičku. (Babi, cos nám přivezla?) Prudce jsem se na ně zatěšila.

KONEC

Z tajů krás české řeči

Dohadů byla celá kupa. Nezdá se ale, že by kdo byl hřebičky uhodil na hlavičky. K mým uším totiž žádná pádnější rána nedolehla. Jen bušeníčko. Vysoké napětí ještě tedy vteřinku trvej! Zvýšit je už nezvýšíme, že, ale před vytajením si dovoluji dva nepominutelné, ještě dva nepominutelné. Nevěštnali se do posledního čísla. (České písmo ale nepoví co neví: ta měkká "ř" prozrazují asi nějakou mimovolnou rodovou zaujatost vyběratelovu.) S touto nápo věděl se tedy dále dohadujeme:

(6) Nejmladší ze všech lázni posud popisovaných jsou Mariánské, nejmladší a nejkrásnější. Jsou zkrátka šťastnou princeznou z bajek, mají vše: mláď, krásu, velké bohatství, léčivé umění, přichylnost všech lidí a přitom skvoucí řadu ctností - i ctnost mlčenlivosti! Tak tichounce leží v lůně hor, tak skryté, skromné! Ale jediný pohled a jsi okouzlen. Pomyslete si kulatou kotlinu, skoro jako by ji kruhem ohraničil. Na dně její spočívají rozsáhlé krásné sady s pěknými cestami, brčalovými lučinami, temným houštím, rozložitým stromovím, bujně se ženoucí bystřinou.

(7) Ve sporu o pravdu nejde o to, kdo vyhraje, ale co vyhraje; jenže předmět sporu se ztrácí, mluví-li jeden o koze, a druhý o voze, čili namáhá-li se jeden nevztít na vědomí, co říká a co míní ten druhý. Sebevášnivější konflikt sebe-světovějších názorů je nicotná fraška a kočičina, nejde-li o nic než o verbální fechtování proti podvrženým míněním. Ale není to jen maření času: je to smrtelný hřích proti duchu, neboť úkolem intelektu je právě rozumět. Úkolem intelektu je zařadit vládu důvodů, platnost myšlenek, svrchovanost prozkoumané a poznané pravdy.

Následuj nyní vyluštění, pokud možno nepopolatistické. Ten velmi přísný text je z pera nekompromisního Šaldy - buď a nebo, třetího nic. V polibcích za měsíčního světla bychom neměli nenalezt sebetřýzněného Nezvala a ve vyprávěči podle babských klepů rozpoznáme Vančuru, nestydu nestydatého! Konstatovatelem, či spíše diagnostikem naší

záliby v čase minulém je Jaroslav Seifert, a teplem domova a navracením se bloudivších synů nás prohřívá - kdo jiný? - Josef Čapek. Jeho bratr k nám promlouvá tou svojí neopakovatelnou češtinou, hutnou, prostou, pádnou, přiléhavou, výstižnou. Avšak ouvej, ouvej! Jan Neruda, ten sedmý, ten opěvovatel Mariánek, nepatří k tomuto století. Snad i ty jím opěvované Mariánky už mu nepatří. Leč není nějak možno do našeho věku nepropašovat právě jeho, čaroděje Malé Strany a kouzelníka českých nálad.

K tomu Nezvalovu "sebetřýznění" malilinký dovětek. Oním měkkým "ř" nás opět potřýznila letora naší nadané, výřečné, obdivované, rasantní.....pani šéfredaktorky. (Mea culpa, mea maxima culpa. Nikdo jistě ani nepředpokládal, že jazykoznalec jakým Bořek je, by napsal takovou věc. Na to jsou tu šéfové! J.H.)

Že byl ten výběr nerepresentativní? Zámysl v tom nebyl. Ani v tom, že čtyři z citovaných zemřeli jako krajní levičáci. Jeden jako mučedník na německé šibenici, jeden jako sekání šéf úcty vzbuzujícího objemu, jeden jako bouřlivák české kritiky, posunutý se do leva až v pozdním věku, a jeden jakoby trochu bázlivý a maminkou vychovaný smířliváček. Němci byl umučen i Josef Čapek a Karlovi po Mnichově vlastně puklo srdce.... Janu Nerudovi dopřála prozřetelnost naposled vydechnout v klidu, ale od svých Čechů si vyposlechl a vytrpěl své. Je tedy v osudech těchto rytířů kus tvrdé české reality. Z bouřného času jsme se narodili - oni i my. Že v bouřném čase půjdeme i dál, na to se připravme dokud je poměrně klid. Nad Čechy o bouři bída nebývá... Všimly jste si, ó vy milé brusičky, jak Čapek vhodně použil slova "fechtování" - mohl říci "klání", leč neřekl.

B.Š.

Cesty českých muzikantů, tentokrát po Austrálii

Do recepce hotelu Inter-Continental jsem přiběhla pozdě, celá zadýchána, na pokraji infarktu. Kdo zná "trafik" v Sydney pochopí pozdní příchod i ten infarkt. V té rychlosti jsem téměř přeběhla tři mladé muže, skromně postávající opodál. Pak jsem slyšela tiché "Dobry den" a věděla jsem, že jsem našla Wihanovo kvarteto. Tedy ten čtvrtý se za chvíli přidal a sestava byla úplná. Leoš Čepický a Jan Schulmeister, housle, Jiří Žigmund, viola a Aleš Kaspřík, violoncello. Usedli jsme do pohodlných křesel, já nabrala dech a interview mohlo začít.

Kdo to vlastně byl Hanuš Wihan a proč jste se pojmenovali právě po něm?

Hrajeme společně už od dob studií na AMU od roku 1985. Původně jsme se jmenovali Kvarteto AMU a právě pod tímto jménem jsme vyhráli v roce 1988 soutěž Mezinárodního hudebního festivalu Pražské jaro, byli jsme tehdy mezi soutěžícími nejmladší. Studovali jsme ve třídě profesora Kohouta (člena slavného Smetanova kvarteta) a právě on nám navrhl, že bychom mohli používat jméno Hanuše Wihana. Byl to vynikající violoncelista, profesor na AMU a velký milovník komorní hudby. Ten také založil České kvarteto, vlastně první profesionální kvarteto, kde hrával i Antonín Dvořák, dokonce je několik jeho skladeb přímo Wihanovi věnováno. Později za pultiky zasedli takoví hráči jako byl Josef Suk, Otakar Nedbal a další. O panu profesoru Wihanovi se traduje spousta historek, většina z nich pravdivých, například ta podle které prý vařil švestkové knedlíky pro holandskou královnu a ta svoji spokojenost projevila skutečně královsky. Dostal krásný prsten. On vůbec byl Hanuš Wihan velký gurmán a milovník dobrého jídla a dobré zábavy. Prý často spolu s J. Sukem navštěvovali jednu vesnici ve které si dokoce zakoupili malé prasátko a rozhodli se, že budou pořádat zabijačku. Prase dostalo jméno Edmund a Josef Suk právě pro ně složil Edmundovu polku. Jak dopadla zabijačka se neví. Zkrátka pan profesor Wihan nás zaujal, jako člověk i jako hudebník a tak jsme jeho jméno přijali a asi nám nosí štěstí. V roce 1990 jsme získali 1. cenu na Mezinárodní soutěži komorní hudby v sicilském městě Trapani. V roce 1991 jsme se zúčastnili Mezinárodní soutěže kvartet v Londýně a umístili se na prvním místě ze 23 účastníků. Dva roky jsme byli studenty Vysoké hudební školy v Mnichově. Byli jsme v mistrovské třídě profesora H. Endresse. Do Německa jsme se pak vraceli na konzultace k profesoru H. Beyerliemu.

Jak to vypadá s komorní hudbou v České republice nyní? Je tam dost nových mladých zájemců a jaká je jejich kvalita?

Zájemců je dost, protože my máme jak v hudbě vůbec, tak v komorní zvláště velkou tradici. Výhodou je, že je teď k dispozici kolem 23 hudebních konzervatorií. A další výhodou je způsob pedagogického vedení. U nás je zvykem, že starší kolegové hodně pomáhají mladším, profesori rádi vyjádří svá

"tajemství" studentům a mají radost z jejich úspěchů. Tenhle vztah, pokud víme tam byl vždycky a dá se říci, že se v té tradici pokračuje. Ale tak jako v každém oboru se i u nás objevují lidé, kteří se snaží rychle a snadno vydělat peníze a tak tam kromě vynikajících koncertů můžete slyšet i vyložené špatné, protože není dost dobře možné, hrát čtyři koncerty denně a hrát je přitom dobře. Ale naštěstí jich není moc.

Vraťme se k Austrálii. Jste tu poprvé, co si o ní myslíte? (teď už odpovídají všichni najednou)

Krásná země. Nejmenší světadíl. Krásná příroda, nádherná Tasmánie, hezký Perth, kde jsme vystupovali poprvé, překrásná Sydney....Bezvadní, přátelští lidé. Výborná organizace celého turné. Dobré publikum. Krajane jsou na každém koncertě a vždycky si přijdou popovídat, nebo nám doporučit něco co bychom měli vidět. Výborné jídlo a vůbec v tomhle výčtu by se dalo dlouho pokračovat. Jen bychom rádi našim posluchačům, kteří byli na koncertech řekli, že asi přijedeme znovu a že se s nimi moc rádi znovu sejdem.

Kam jedete z Austrálie, domů?

Ne, jedeme na Nový Zéland, kde budeme mít 10 koncertů, pak do Japonska a domů se vracíme až začátkem října. Nebudeme tam dlouho, protože v listopadu už nás čeká Španělsko.

Houslisté jsou ženatí, co tomu říkají jejich ženy? (houslisté téměř jednohlasně)

Pláči. Když odjíždíme i když přijíždíme. Při odjezdu smutkem a při příjezdu radostí. Doufáme, že je to v tomhle pořadí.

Už se chystám poděkovat za rozhovor, když si Aleš Kaspřík vzpomene, že nevyřídili vzkaz od pana profesora Kohouta, který v Austrálii několikrát se Smetanovým kvartetem byl a hrozně rád na tyto návštěvy vzpomíná. Všechny krajany moc pozdravuje a všem posluchačům děkuje za to, že byli tak výborným publikem.

To krajany určitě potěší. Tak tedy děkuji a moc se budeme těšit na novou návštěvu.

(rozmlouvala Jana Háberová)

PUTOVÁNÍ S OSEM

Miloslav Šimek, Josef Fousek

Kapitola první

kteřou vyprávím já, Pepa Fousek, a v níž
vysvětlím, jak jsem se dostal na vandr s
Honzo - Jak se kupuje osel - Řídit
Honzu není legrace - Co dělat, když se
osel zapře - Chvála osli inteligence

Když mne přizvali do své party, pokládal jsem si to za čest. Postupem doby jsem však zjistil, že na tom vydělali spíše oni než já. Ale to bylo až zdlouho. Zpočátku jsem byl opravdu blažený. Na léto a dovolenou jsem se těšil jako málokdo. Od Vánoc jsem si připravoval různé ty věcičky, který potřebuje každý pořádný tremp a cestovatel. Naše společnost byla něco mezi tím. Abych hned na počátku řekl, o co šlo. Tak tedy jednalo se o čtyři muže dosti rozdílného věku a potah, kteří si opatřili osla a každé léto s ním courali po Šumavě.

Ted mě napadlo, že vám to nesdělují přesně, a já už mám bohužel takovou slabost pro přesnost. Když něco říkám, tak chci, aby v tom bylo co nejvíce pravdy. Dost mě to štve, protože člověka to kolikrát zdržuje a musí se rozpomínat, co, kde a jak kdy bylo. Nejlepší by bylo umět si vyměřet. To ulehčuje život. Ale bohužel to není můj případ. Mě když chytil hlídač na třešních a ptal se, jak se jmenuju, tak mě nikdy nenapadlo jiný jméno než to moje "Pepa". Dokonce jsem byl tak hloupý, že jsem na něm trval, i když hlídač řval: "Nežli! Vždyť ses vůbec nerozmezlel!" Ted tedy víte, jaký jsem, a nebude vám vadit, když to trochu s tím oslem upřím. Ono to možná zase tak přesný nebude, protože jsem u toho nebyl a jen jsem to slyšel od nich. Ale nakonec, proč by si vyměřeli? Ačkoliv, jak už je teď znám, mohli by si vyměřet. Ale dejme tomu, že to tak bylo.

Toho osla totiž koupil Slávek a Milan, protože si přáli koně. Jenže když šli kupovat koně, tak jim ten pán, co koně měl, když je viděl, koně rozmluvil a poslal je k jednomu, co prodával osla. Ten když je viděl, tak jim osla prodal se slovy: "Jen si ho vezměte, alespoň se nebude cítit tak sám." Byl to nějaký chlápek z Troje, ale ne za zoologické

zahrady, ale z nějakého hospodářství nad Trojou. Vidíte, zase upřesňuju. Ale některý lidi, když se řekne Troja, tak si představí jenom zoologickou zahradu, a přitom je tam ještě hromada různých jiných stavení. Tomu oslovi říkáme Honza a někdy dělá, že na to slyší. Ale původně se jmenoval Sokol. Milan se Slávkem ho přejmenovali hned ten den, co ho koupili, aby si je nepletli s organizací. Ale to už opravdu kecá. To poznám i já. A přitom já dost věřím všemu. Maminka mi říkala, že jsem takovej typ, který se posílá do lékárny pro semtele. Táta k tomu dodával, že bych měl být lékárník, abych se tolik nenabáhl.

Páni, já jsem ale cvok. Tohle se mi honí hlavou teď, když jdeme Šumavou, a já bych měl pozorovat nejspíš tu přírodu kolem, protože to se jen tak nevidí. Ten osel má snad čuch na krásu. Protože kdy nás vede, to je jedna báseň. Prý na dřívějších cestách kluci vedli osla. Ale teď je tomu naopak. Jenom ráno, když jsme při síle a k večeru, když potřebujeme dorazit na plánované místo, tak ho trochu stáčíme po svém. Přes den s Honzou není řeč. Dělá si zpravidla, co chce. Svádějí to na mě, protože - jako nováček výpravy - držím opratě a ze stejného důvodu dělám podosliho. Ale pravda je, že nikdo z nich mi ještě neukázal, jak se osel řídí. Myslím si dokonce, že to neví ani Slávek s Milanem. A ti z nás mají s Honzou největší zkušenosti. Rozhodně jsou s ním alespoň nejdéle. Sice tvrdí, že kdyby oni vedli osla, tak by šel jak švýcarský hodinky, ale já vím svý. Ono je taky dobrý poslouchat a nechat druhý vyprávět. Tak si dobře pamatuju, jak ve sdílný chvíle u táboráku oba sorně vyprávěli o své první cestě. Dostali se s oslem 15 kilometrů od chalupy a dál ani krok. Honza se zapřel. Zkoušeli to po dobrým, po zlým, pořád nic. Pak jim nějaký zedník Věna Král, co šel tenkrát s nimi, poradil, že by se měl pod oslem rozdělat oheň. Ale ten osel byl mazanej, když pod něj nanosili slámu, tak ji - jak bych to řekl - no, pokropil a sláma nechytla. Dneska, když mi někdo říká, že osel je hloupý zvíře, tak si myslím svý. Na mě například nahrál kulhavou nohu. A já ho ještě lumpa litoval a málem jsem ho nesl, protože jsem myslel, že jsem ho ušťval. Jenže sotva jsem ho otočil, tak šel

normálně. Když jsem ho obrátil zpátky, zase kulhal. Prostě domů by šel, pryč od stáje ne. Zkrátka když vynecháme delfína, protože toho jsem nikdy ve vozíku zapřaženého neměl, tak osel je rozhodně nejchytřejší zvíře. Ted například žere bodláky. Takže víte, kdy půjdeme dá? Až v okruhu dvou metrů kolem jeho hlavy žádný bodlák nebude. Když začne osel žrát, tak víme, že rozhodl za nás, že se bude svačit.

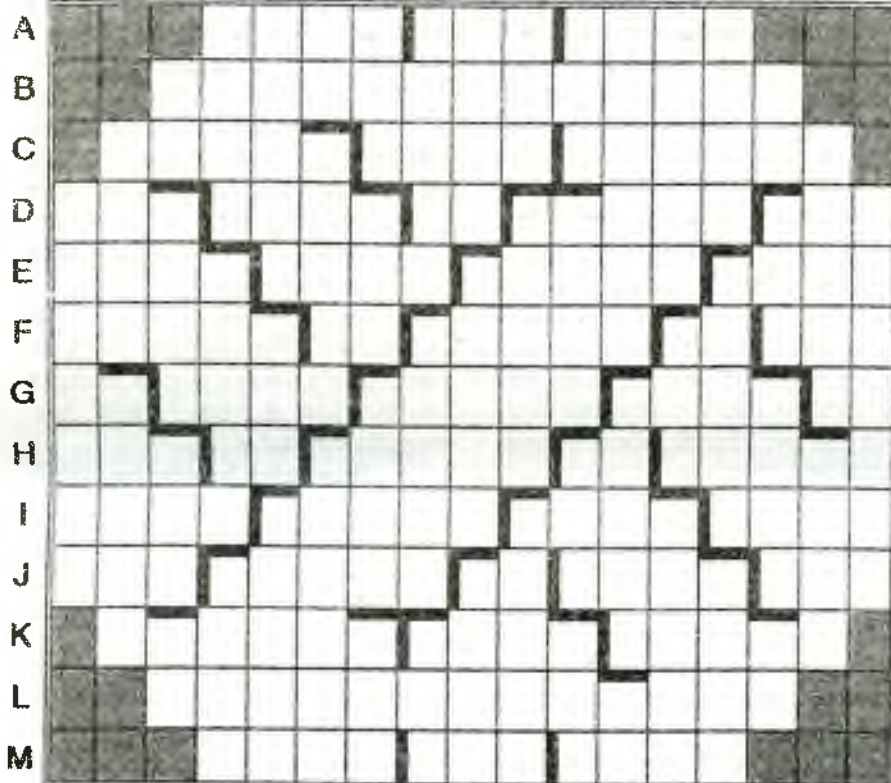
Někdy svačíme, i když my už nemáme co. Tuhle na něj zase Slávek při jedné takové hladové svačině koukal a povídá: "Ono se řekne - člověk, pán tvorstva. Ale osel je osel."

Dnes večer budeme nocovat u pana Šimáka. Toho neznám, ale zato je to kamarád doktora Říhy. A doktor Říha, to je František, jeden z naší party. Totiž tenhle osli vandr není jen tak. Každý den se musí dojet na určité, předem vybrané místo, kde je nějaké stavení. Jistě, dalo by se spát ve stanu nebo pod širákem. Ale o tom nechce Honza ani slyšet. Chce mít vždycky střechu nad hlavou. To je jedna ze zkušeností majitelů osla, tedy Slávka a Milana. S hrůzou vzpomínají, jak byli pozváni na noc do dětského stanového tábora. Honza spal, tedy přesněji řečeno měl spát, uvázaný u stromu, protože se do stanu nevešel. Hýkat začal před půlnocí. Děti vybíhaly v domnění, že je poplach. Zkrátka ostuda. Ve čtyři ráno zbědovaní majitelé odvázáli své zvíře aprchli z tábora bez rozloučení. Osel je dovedl k nejbližší zastávce autobusu, vlezl si do čekárny, kde dospal probdělou noc. Slávek s Milanem se několikrát mezitím pohádali o to, či byl ten nápad koupit osla, a naučili se z paměti odjezdy a příjezdy autobusů Velenovy-Klatovy. Letošní trasu naší cesty projeli předem Slávek s Františkem autem, aby zajistili noclehy. Honza se tedy bát nemusí. vždycky bude spát důstojně a v suchu.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0 1 2 3 4 5 6 7

KŘÍŽOVKA

Ze školních sešitů: "Ženich je člověk, ..." (dokonč ení v tajence(dokončení v tajence))

VODOROVNĚ: A. Vysoký kopec; číslovaná loterní poukázka; památníky. B. Druhý díl tajenky. C. Baklažán; mužské jméno; klerika. D. Krouživý pohyb vody; část molekuly; východoslovenská řeka; druh karosérie; a sice. E. Staroegyptský posvátný býk; starověký obyvatel balkánského poloostrova; obyvatel Belgie; značka našich hodinek. F. Plodožravý netopýr; snížený tón; část domu; předložka; pobídka. G. Povzdech; staré kulíkové počítadlo; zabíjet (řidčeji); šumivé víno; plošná míra. H. Část hlavy; anglická předložka; opuncie; SPZ Velkého Krtiše; chobotnatci. I. Dravec; jarní měsíc; střelná zbraň; protiklad. J. Nervový otřes; posila; SPZ Ždaru nad Sázavou; rov; druh pepře. K. Pečené jídlo z hrachu, masa a krup; živočich; zvířecí končetina. L. První díl tajenky. M. Bůh lásky; slovenské přirovnání; Zolův román.

SVISLE: 1. Drobný motýl. 2. Listnatý strom; těžko stravitelná houba. 3. Solmizační slabika; bulharské pohoří; úder sekerou; označení našich letadel. 4. Citoslovce vybičnutí; sibiřská šelma; slepice (expresivně). 5. Opotřeblití jízdy; zašteknutí (expresivně); spodem.

6. Solmizační slabika; cenina; číslo. 7. Judský kráť; kap; sídlo v Etiopii; dehet. 8. Madagaskarská poloopice; vrch; temnota. 9. Užitek (nářečně); karnýr; vjem, vnímaný sluchem. 10. Zkratka Strojní a Pomůcka: 7. Asa; Kobo

traktorové stanice; obyvatel části Indie; obilina. 11. Latinsky 'umění'; oddělit trochu tekutiny; hod; ledvina (lékařsky). 12. Velitel rakouské armády v sedmileté válce proti Prusku; vyřazený papír; solmizační slabika. 13. Stavební materiál; malá obec; české město. 14. Vymřelý kočovník; místo utrpení (expresivně); část Prahy. 15. Staré vztažné zájmeno; papoušek; budhistická hrobka; Ludolfovo číslo. 16. Zdobení vojenský kabátec; onen svět (podle starých představ). 17. Balkánaký smrk.

ZVEME VÁS NA NEZAPOMENUTELNOU DOVOLENOU

Moderně vybavené dvoupokojové a jednopokojové byty na pláži Nelly Bay s překrásným výhledem na moře.

Magnetic Island

Na požádání zašleme fotografie a reklamní letáky s dalšími informacemi.

Týdenní pronájem
od \$ 260.-

Navštivte nás na Rose Bay a my
vám promítneme video.

Informace :

Beachside Palms Holiday
Units

Mr. Frank Baychek

7 Wilberforce Ave,

Rose Bay NSW 2029

Telefon : (02) 371 9164

Beachside Palms Holiday Units

7 The Esplanade, Nelly Bay, Magnetic Island

Panoramic water views of Nelly Bay from our units.

HABER - PILOT
Pty Limited
PRODUCTION

AUSTRALSKÉ LISTY měsíčník

Vydává: **HABER - PILOT Pty Limited**
A.C.N. 002 830 613
7 Boonah Street
WENTWORTHVILLE
NSW 2145
Tel. (02) 636 1873
Fax. (02) 631 2024

Vedoucí redaktorka:

Jana Haberová a redakční kruh

Názory redakce se nemusí ztotožňovat s obsahem příspěvků.
Uzávěrka dalšího čísla vždy dvacátého každého měsíce.

BANNERMANS

The Solicitors

Česky mluvící solicitor/ právník a
advokát vám nabízí služby

Obrátte se s důvěrou, poradíme vám ve všech
právních otázkách, včetně právních problémů v
České a Slovenské republice.
Vynikající znalost českého a australského práva.
Ceny jsou bezkonkurenční!

Kontaktujte: Vladimír Gazdík

Phone: (02) 891 4677
Fax: (02) 689 3849
Mobile: 015 274 734
Večer: (02) 805 0128
Soboty: (047) 876 336

Bannermans Solicitors - Suite 49/2 O'Connell Street
PARRAMATTA, NSW 2150

NEW AGAIN

PTY LTD

Opravy karoserie, nový lak, vnější i
vnitřní úpravy, odstranění rezu, všechny
modely a druhy aut.

BODY REPAIRS

7 b PERAK St. MONA VALE
telefon: 99 2595

Stěhování nábytku
Sydney - mezistátní - zámoří,
odborně zabalíme,
popřípadě uskladníme,
rozpočet i dobrá rada je zdarma,
pečlivě, spolehlivě, poctivě.
Hovoříme česky a slovensky.

TAX RETURNS

Tim Austin, F.T.I.A.

Registered Tax Agent

Poradíme vám v podnikání,
použijte naši účetní kancelář,
připravujeme daňové přiznání,
domluvíte si schůzku předem.

Další informace:

18 Hughes Ave.

Lawson 2783

Telefon: 047 591 782

Mluvíme česky a anglicky!

Nemáte se kde sejít s přáteli na
příjemné posezení?

Nově otevřená kavárnička

CAFÉ GOLDONI

vás ráda uvítá,
české a slovenské
speciality,
studenti 10% sleva

6 A Roslyn St.
Elizabeth Bay
tel. 368 12 88
Volejte Renatu

Předplatné na **AUSTRALSKÉ LISTY** CENA \$2.60

Jméno _____

Ulice _____

Město _____ Stát _____

P.Code _____ Tel. _____

Vystřihněte a odešlete s poplatkem na

HABER PILOT Pty. Limited
7 BOONAH STREET
WENTWORTHVILLE NSW 2145

Předplatné - zaškrtněte
na půl roku ☐ \$15.60
na celý rok ☐ \$31.20

Shop 6, 176 Commercial Road, Prahran 3181

Ph. (03) 510 8717, (03) 510 2474

A.H. (03) 801 2796 Fax (03) 510 2482

Lic. No. 31446

ZAŘÍDÍME:

*Vaše cesty do celého světa.
Návštěvy z České i Slovenské republiky.
Cesty kolem světa. Ubytování, půjčování aut.
EURO-RAIL - vlakem po Evropě.
Cesty lodí, autobusové zájezdy.
Cestování po Austrálii a další.*

AUSTRALSKÉ LISTY

JEJICH BUDOUCNOST JE NA VÁS

LUBA SUSTEK

LUST NOMINEES P/L TRADING
AS PAINT SPOT
DISTRIBUTORS OF PAINT
AND PAINTERS' SUPPLIES

Ph: 557 4109, 557 2863
Fax: 557 4924

378 Centre Rd, Bentleigh 3204

BENTLEIGH PAINT SPOT

**Chcete vymalovat dům,
zkrášlit byt?
Využijte služeb české firmy,
která nabízí všechny služby
pro malíře,
spolu s radou odborníků.
volejte: 03 557 4109, 03 557 2863**

APPLIED COMPUTER SYSTEMS (Australia)

Nabízí systém vytváření video (viz obal)

MULTIMEDIA

Capture video in real-time to your hard disk. Editing with special effects and sound. Playback under Windows in true colours. Full motion CD video playback

TV-VIDEO

Live TV on your PC. Capture single frame at 320 x 240. Tiling or photo retouching. Full motion sequencer. Record to tape in S-VHS quality.

VIDEO-PRO

Linear or non-linear editing. Quality of output up to Betacam. Time code for single frame accuracy. Variable compression digital recording.

CZECH

AIRLINES

FLY OK FLY ČSA

**POHODLNÁ CESTA DO
PRAHY A EVROPY
S VÝBORNÝM SPOJENÍM ZE
SINGAPURU A BANGKOKU
ZASTÁVKA V HONG KONGU MOŽNÁ**

Kontaktujte naše cestovní kanceláře nebo přímo:

CZECH AIRLINES

Suite 809, AUSTRALIA SQUARE TOWER, SYDNEY
P.O. BOX 11110, AUSTRALIA SQUARE, NSW 2000
TELEPHONE: 247 6196 FACSIMILE: 232 1713